

Giới thiệu *Ân Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt*

Thể loại: ngôn tình hiện đại, trọng sinh, sủng...

Cái chết của Cố Vy Vy vô cùng đau đớn cả thể xác lẫn tâm hồn khi cô bị hai người cô tin tưởng nhất hại chết cô. Đầu tiên là việc cô bị chính người đàn ông mình yêu tàn nhẫn móc mắt trái tim, hấn dùng nó để cấy ghép cho người chị em mà cô tin tưởng nhất. Nhưng linh hồn của cô lại được trùng sinh vào thân phận khác cô trở thành bạn gái của tài phiệt số một Trung Quốc, Phó Hàn Tranh.

Sống lại cô quyết tâm lên kế hoạch cẩn thận từng bước, để trả thù những kẻ từng ám hại mình. Anh bảo vệ cô từng li từng tí, thương yêu cô đến mức tận cùng.

Người ta thường nói, Phó Hàn Tranh lạnh lùng, bạc tình, vô nhân tính. Nếu vậy, người chồng hoàn mỹ mà ngày ngày tán tỉnh khiến cô đỏ mặt run tim, người yêu thương cô, cưng chiều cô tới mức vô pháp vô thiên này là giả sao?

“Cậu chủ, trong trường có rất nhiều nam sinh theo đuổi mợ chủ.”

“Cho bọn nó thôi học hết, chuyển thành trường học dành riêng cho nữ.”

“Cậu chủ, mợ chủ ghép CP với một nam minh tinh nổi tiếng.”

“Phong sát* tên đó.”

*Phong sát: chặn đứng mọi hoạt động của một nghệ sĩ.

“Nhưng người đó là em trai cậu.”

“... Vậy thì đánh chết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ân Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Sự phản bội chết người!

“Kiếp trước vận mệnh cướp đi mọi thứ của tôi có lẽ là vì đề kiếp này ban cho tôi người tốt nhất trên đời là anh.” - Cố Vy Vy

“Thân thể của con không thể chống đỡ được mấy năm nữa, nếu bỏ qua cơ hội này thì có thể đến chết con cũng không đợi được một trái tim từ người có nhóm máu Bombay*, con không muốn chết, con thật sự không muốn chết...”

*Nhóm máu Bombay: nhóm máu được đặt tên như vậy bởi vì trường hợp đầu tiên được tìm thấy ở Bombay (nay là Mumbai), thủ đô tài chính của Ấn Độ, là một trong các nhóm máu hiếm nhất ở Ấn Độ cũng như trên thế giới.

“Nhưng con bé đã cứu con...”

“Ghép tim của cô ta cho con mới tính là cứu con. Mẹ, con không muốn chết, con không muốn rời xa mọi người...”

Trên giường bệnh trong phòng ICU*, Cố Vy Vy đã hôn mê hơn hai tháng sau một vụ ám sát, cuối cùng mới nghe được tiếng nói chuyện.

* ICU: Phòng chăm sóc đặc biệt

Giọng nói này là của... Lăng Nghiên?

Lăng Nghiên bị bệnh tim bẩm sinh, nhưng vì thuộc loại máu hiếm Bombay cho nên vẫn không tìm được tim thích hợp để cấy ghép, bác sĩ chắc chắn cô ta không sống qua hai mươi lăm tuổi.

Mà trùng hợp là cô cũng thuộc nhóm máu Bombay.

Cô ta vừa nói muốn ghép tim bằng tim của cô sao?

Cố Vy Vy cố gắng hết sức để ép bản thân phải mở mắt. Cô không chết, cô không thể cho cô ta lấy tim cô được.

Kỷ Phương thấy người nằm trên giường bệnh đột nhiên mở mắt ra, sắc mặt lập tức trắng bệch, “... Vy Vy?”

Lăng Nghiên nghe vậy chợt quay đầu nhìn về phía người đang nằm trên giường, trên mặt đầy vẻ sợ hãi.

Cô tỉnh từ bao giờ?

Những lời cô ta vừa nói, cô nghe được bao nhiêu?

Cố Vy Vy há miệng thờ đốc, muốn nói gì nhưng cổ họng khô khốc, nghèn nghẹn, không thể phát ra được một tiếng nào.

Vì từng bị ám sát nhiều lần nên nhà họ Cố bảo vệ cô rất nghiêm ngặt, cho nên cô không thể tự mình kết giao với bạn bè, người bạn duy nhất của cô chính là Lăng Nghiên.

Cô ta luôn ốm yếu, vì vậy, với cương vị là người chị em tốt của cô ta, người bạn thân nhất của cô ta, cô luôn nghĩ mọi cách để thỏa mãn tất cả nguyện vọng của cô ta, muốn cô ta có một cuộc sống không tiếc nuối.

Bây giờ... Bây giờ cô ta lại muốn giết cô, muốn ghép tim bằng tim của cô?

Lăng Nghiên thấy dáng vẻ của cô như vậy, vẻ sợ hãi hoảng hốt trong đáy mắt cũng chậm rãi rút đi. Khuôn mặt tái nhợt vì bệnh dần dần lộ ra một nụ cười lạnh lẽo đến cực độ, cô ta cướp lấy ống tiêm trong tay Kỷ Phương.

“Vy Vy, chẳng phải cậu đã nói chúng ta là chị em tốt của nhau sao? Là chỉ cần là tâm nguyện của mình thì cậu sẽ luôn giúp mình hoàn thành mà, đúng không? Mình muốn được sống, cậu giúp mình nhé? Hãy cho mình tim của cậu.”

“Nghiên Nghiên...” Kỷ Phương kéo con gái mình lại, muốn khuyên cô ta từ bỏ.

“Mẹ, chúng ta đã không còn đường lui nữa.” Lăng Nghiên ngắt lời Kỷ Phương, tiêm thuốc vào động mạch ở cánh tay của Cố Vy Vy, “Nếu Cố Tư Đình biết cô ta tỉnh lại thì sẽ không lấy tim cô ta ghép cho con đâu.”

Chỉ có cô chết thì cô ta mới sống được, mới có thể ở bên Cố Tư Đình.

Với ham muốn được sống mãnh liệt, Cố Vy Vy muốn giãy giụa tự cứu lấy mình. Nhưng cô đã hôn mê hơn hai tháng, thân thể yếu ớt tới mức cô chỉ có thể mặc cho người khác xâu xé.

Cố Vy Vy nhìn Lăng Nghiên, người mà ngày thường yếu đuối tới mức chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi ngã, nay lại nhìn cô bằng ánh mắt ngập tràn sát khí đến ghê người. Cô ta cầm kim tiêm, đâm vào mạch máu trên tay cô, chậm rãi tiêm thuốc vào.

Cơ thể cô càng lúc càng yếu, mí mắt càng ngày càng nặng, trước khi nhắm mắt lại, cô mơ hồ thấy cửa phòng bệnh mở ra, một người đàn ông tuổi trẻ nhả nhện mặc quần áo bảo hộ đi vào.

Bóng người quen thuộc bước vào.

Cố Tư Đình!

Cố Tư Đình, cứu em!

Biết Cố Tư Đình tới, trong lòng Cố Vy Vy dấy lên một tia hy vọng, cố gắng chống đỡ để ý thức của mình được thanh tỉnh.

Cô nghe được Cố Tư Đình hỏi, “Cô ấy như thế nào, có tỉnh lại không?”

Lăng Nghiên ngồi sát giường bệnh, nắm tay cô nghẹn ngào khóc, “Vẫn không tỉnh, mẹ em và bác sĩ của bệnh viện đều đã khám... Vẫn nói là không còn thời gian nữa”.

Cố Tư Đình đứng bên cạnh giường bệnh một lúc lâu, cuối cùng nói, “Sắp xếp phẫu thuật, lấy ra đi.”

Câu nói này cũng là dấu chấm hết cho hy vọng sống cuối cùng của Cố Vy Vy.

Ý thức ngày càng mơ hồ, cuối cùng rơi vào bóng tối vô tận...

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sùng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cô ngủ với Phó Hàn Tranh?

Không biết du dương trong bóng tối bao lâu, Cố Vy Vy chợt mở mắt.

Cô nhận ra bản thân không nằm trên giường bệnh mà trong một phòng ngủ được trang hoàng theo tông lạnh, có tiếng nước mơ hồ như có người đang tắm truyền ra từ toilet gần đó.

Cô khẽ xoa phần đầu đang đau đớn của mình lại sờ được toàn máu là máu, cúi đầu nhìn, trên người cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa mỏng, bên trong chiếc váy chẳng có gì. Cô không dám ở lại căn phòng xa lạ này thêm một giây nào nữa, vịn chiếc tủ cạnh giường đứng dậy, lảo đảo đi ra cửa định chạy trốn.

Cửa phòng tắm bất chợt mở ra, cô đâm sầm vào ngực của một người đàn ông chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh hông, trên người còn nhỏ nước tong tong.

Lòng ngực rắn chắc màu mật lợ ra nét gợi cảm chết người.

Cổ Vy Vy chậm rãi ngẩng đầu, thấy khuôn mặt lạnh tanh như được bao phủ bởi một tầng sương mùa đông, sợ hãi và kinh ngạc mở to hai mắt.

Phó... Phó Hàn Tranh?

Sao cô lại ở chỗ của người đàn ông này?

Phó Hàn Tranh là người cầm quyền của tập đoàn Phó thị, con cá mập khổng lồ đứng đầu thương giới Trung Quốc, đồng thời... Cũng là từ địch của nhà họ Cố.

Phó Hàn Tranh bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của thiếu nữ, cặp mắt đen thâm thúy dấy lên ngọn lửa, hơi thở càng thêm nặng nề, “Cô vẫn chưa từ bỏ ý định?”

“Chưa từ bỏ ý định gì?” Cổ Vy Vy giãy giụa, cánh tay bị siết bắt đầu truyền đến đau đớn.

Chiếc váy ngủ trễ ngực căn bản không giấu được cảnh đẹp trước đôi gò bồng đảo.

Ánh mắt của Phó Hàn Tranh sầm lại, càng lúc càng trầm, càng ngày càng đen, anh kéo cô tới mép giường, đẩy mạnh cô lên đó. Ngay sau đó, xốc chiếc váy ngủ lên, đè người xuống, không hề có khúc dạo đầu* mà xông thẳng vào cảm địa mềm mại của cô.

*Khúc dạo đầu: hay còn được gọi là foreplay- khởi động tình dục, sự vuốt ve kích thích tạo sự hưng tình trước khi quan hệ.

Đau đớn như bị xé rách khiến Cổ Vy Vy kêu ra tiếng, khuôn mặt nhỏ mất đi sắc hồng trong nháy mắt.

Cô giãy giụa muốn chạy trốn lại bị người đàn ông ấn chặt trên giường, mặc sức chiếm đoạt.

Giọng nói lạnh lẽo của Phó Hàn Tranh vang lên bên tai, “Năm lần bảy lượt chơi mấy trò này, còn không phải là vì muốn à?”

“Không phải... không phải tôi muốn...” Cổ Vy Vy khóc kêu.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô không chết trong tay Lăng Nghiên mà lại rơi vào trong tay của Phó Hàn Tranh, hơn nữa, còn bị xâm phạm?

Màn giấy vò đau đớn này như không có điểm cuối.

Cô đau đến mức không chịu nổi, chậm rãi mất đi ý thức.

...

Không biết qua bao lâu, tiếng ồn ào khiến đầu cô nhức nhối, khiến cô không thể không tỉnh lại.

“Mộ Vy Vy, bác sĩ cũng đã nói cô đã thoát khỏi nguy hiểm, cô còn giả vờ giả vịt cái gì?”

“Bà nội thấy cô đáng thương mới cho cô ở lại nhà họ Phó, cô lại lòng tham không đáy mà cố phải bỏ thuốc anh tôi cũng muốn nhảy lên giường anh ấy...”

Cổ Vy Vy nhìn những người và hoàn cảnh xa lạ trước mắt, ánh mắt đại ra, không phân biệt được đây là thật hay là mơ.

Mạnh Như Nhã trong bộ âu phục đắt tiền đẩy người đàn ông trẻ tuổi trong phòng ra ngoài, “Cậu hai à, anh ra ngoài trước đã, để cô ấy thay quần áo xong rồi xuống tầng nói chuyện sau.”

Cổ Vy Vy ngồi dậy, thân dưới nhói lên, đau đớn khôn kể, xương cốt cả người cô như bị người ta đập nát rồi gấn lại vậy.

Mạnh Như Nhã đỡ cô xuống giường, đưa cô vào toilet, “Tắm rửa trước rồi mới thay quần áo.”

Cổ Vy Vy bị đẩy vào toilet.

Cô nhìn bản thân trong gương, hoảng sợ mà run rẩy cả người, thở hổn hển.

Trong gương là một thiếu nữ chỉ tầm mười tám mười chín tuổi, ngây ngô mà non nớt. Nhưng khuôn mặt này, cơ thể này lại không phải là cô.

Lúc này, ký ức xa lạ chợt ủa vào trong đầu như con thủy triều mãnh liệt.

Cô ngây ngốc nhìn thiếu nữ trong gương, một lúc lâu vẫn không thể tin được những gì đang xảy ra với bản thân mình.

Cô đã chết.

Nhưng lại sống lại thành một người khác, thành một thiếu nữ mười tám tuổi, có tên là Mộ Vy Vy, mà những gì cô đã gặp phải khi vừa tỉnh lại đều do bản thân Mộ Vy Vy gây ra.

Ngày hôm qua, Mộ Vy Vy thừa thập Phó Hàn Tranh đang ngà ngà say khi trở về từ một tiệc rượu mà cố ý bỏ thuốc trong canh giải rượu do người giúp việc làm, mặc một chiếc váy ngủ gợi cảm tới “hiến thân”, kết quả, bị Phó Hàn Tranh đẩy ra, không may đụng đầu vào ngăn tủ mà chết.

Còn cô, người sống lại trên người cô gái này lại thay cô nàng thừa nhận mọi hậu quả.

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Ai bảo giờ cô là Mộ Vy Vy chứ?

Một lúc lâu sau, Cố Vy Vy không thể không bình tĩnh lại, tiếp thu mọi việc đã xảy ra.

Người ở ngoài không ngừng thúc giục, cô vội vàng đi tắm, sau đó chọn một chiếc váy màu vàng nhạt chỉ lộ vai trong một đồng quần áo lộ eo lộ ngực, mặc lên người.

Mạnh Như Nhã đứng sau cô, nhìn những dấu vết còn để lại trên người cô, đáy mắt lộ rõ ghen tị.

“Vy Vy, em và cậu cả thực sự đã... đã “lên giường” sao?”

Cố Vy Vy thu hết nét mặt của Mạnh Như Nhã phản chiếu trong gương, “Chắc là vậy.”

Nếu có thể, cô cũng không muốn phát sinh quan hệ với Phó Hàn Tranh.

Mạnh Như Nhã thấy cô xoay người lại sau khi thay quần áo xong thì lập tức thay vẻ mặt hòa nhã dễ gần, mỉm cười, “Đi thôi, bà cụ và mọi người đều đang chờ ở bên dưới.”

Dù cho cô có bỏ được lên giường của Phó Hàn Tranh thì hôm nay vẫn phải lẩn ra khỏi nhà họ Phó.

Cố Vy Vy cố gắng vực dậy tinh thần của mình, đi theo Mạnh Như Nhã xuống tầng, đi ứng phó với hàng tá chất vấn từ người nhà họ Phó.

Trong phòng khách dưới tầng, có một số người đã ngồi trên ghế.

Người có mái tóc trắng xóa là bà cụ Phó, bà nhìn cô rồi thở dài, có vẻ thất vọng.

Người thứ hai chính là người đàn ông trẻ tuổi đã gọi cô dậy vừa rồi, cũng là Phó Thời Khâm, em trai thứ hai của Phó Hàn Tranh. Phó Thời Khâm còn có một người em trai song sinh tên là Phó Thời Dịch, nhưng hôm nay người này không có mặt ở đây.

Người cuối cùng cũng chính là người đã xảy ra quan hệ với cô đêm qua, Phó Hàn Tranh.

Khuôn mặt tuấn mỹ tới cực hạn, mặt mày như vẽ.

Anh mặc âu phục đeo giày da ngồi đó, khí chất lạnh lùng ngạo nghễ bao quanh người, mang đậm nét đặc trưng của con cháu quý tộc.

Cô biết những điều này không chỉ bởi ký ức của Mộ Vy Vy mà càng nhiều là từ những tình báo mà nhà họ Cố điều tra được về nhà họ Phó vì hai nhà là tử địch của nhau.

Cô đứng trước mặt ba người, không hiểu sao có cảm giác như mình đang bị tam đường hội thẩm vậy.

*Tam đường hội thẩm: hay còn gọi là tam ti hội thẩm. Tức là các cơ quan chức năng đồng thời thụ lý một vụ án. Dựa theo chế độ ngày nay thì ba bộ ngành này gồm: Công an, Viện kiểm sát, Tòa án. Trường hợp này thường xảy ra khi có vụ án lớn, hoặc liên quan đến nhân vật nhạy cảm. Tam đường hội thẩm cũng có thể hiểu là ba người tham gia thụ lý một vụ án cùng lúc.

Phó Thời Khâm là người nóng tính lại bộp chộp, trước tiên mở miệng trách mắng, “Bà nội nể tình ông ngoại cô từng cứu mạng ông nội, lại thấy hiện giờ cô không có nhà để về mới cho cô ở lại nhà họ Phó, cho cô ăn, cho cô ở, cô còn không biết đủ, còn nghĩ gả cho anh trai tôi làm vợ chủ nhà họ Phó. Đúng là mơ mộng viễn vông.”

“Mộ Vy Vy, cô đừng tưởng chuyện tôi qua có thể thay đổi cái gì.”

Anh ta thực sự nghĩ mãi không ra, lúc trước, anh trai anh ta rõ ràng không thèm nhìn cô gái này dù chỉ là một cái liếc mắt. Người đàn ông mà có hơn hai mươi năm chưa từng tỏ ra hứng thú với bất cứ người phụ nữ nào lại chạm vào Mộ Vy Vy. Dù có bụng đói ăn quăng tới đâu thì cũng không nên ăn loại “hàng” này chứ nhỉ?

Cố Vy Vy bị anh ta nói kháy tới mức chẳng nói được lời gì. Mặc dù việc này không phải do cô làm nhưng ai bảo giờ cô là Mộ Vy Vy chứ?

Chuyện tối ngày hôm qua, rõ ràng cô mới là người chịu thiệt nhiều hơn, tại sao mọi người đều hành xử như kiểu cô mới là người làm bẩn Phó Hàn Tranh vậy?

Mạnh Như Nhã thấy Mộ Vy Vy không nói lời nào liền nhỏ nhẹ cầu xin cho cô, “Cậu hai, trong nhà Vy Vy mới xảy ra biến cố chứ không phải cố ý làm vậy đâu.”

“Cô ta mà không phải cố ý ư? Từ ngày cô ta tới nhà họ Phó, có ngày nào cô ta ngừng nghỉ không? Suốt ngày quấy rầy anh trai tôi thì không nói làm gì, còn làm vỡ đồ của cha tôi...” Phó Thời Khâm giận dữ trách mắng Mộ Vy Vy, lời ra đủ loại hành động sai trái của Mộ Vy Vy từ khi tới nhà họ Phó, rõ ràng đã không thể nhịn nổi cô nữa.

Cố Vy Vy đứng đó, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trầm mặc không phản bác dù chỉ một câu.

Phó Hàn Tranh nhìn đồng hồ, nói với bà cụ Phó, “Trước khi cháu trở về, bà xử lý cho xong chuyện cô ta đi, nếu không cháu sẽ tự cho người của cháu xử lý sạch sẽ đấy ạ.”

Cố Vy Vy nghe thấy rõ sát khí ẩn giấu trong lời nói của anh, sợ tới mức co đầu rút cổ.

Phó Hàn Tranh đang định đi công ty, Mạnh Như Nhã vừa nghe xong một cuộc điện thoại, đột nhiên nghiêm mặt gọi anh và Phó Thời Khâm lại, “Cậu cả, bức tranh ‘Họa Hồng’ mà chúng ta đấu giá được cho ông Wilson có chút vấn đề.”

Mặt Phó Hàn Tranh hơi trầm xuống, “Làm sao?”

Mạnh Như Nhã ra vẻ khó xử nhìn Cố Vy Vy, “Trước đó, tôi thấy trợ lý Từ bạn quá nên cầm bức tranh về, trên đường... Trên đường tôi đi đón Vy Vy, lúc đang đi thì cô ấy không cẩn thận làm đổ cả phê lên bức tranh...”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cô nàng mưu mô Mạnh Như Nhã

Phó Thời Khâm vừa nghe, tức giận đến mức lập tức bùng nổ, “Mộ Vy Vy, chúng tôi phải mất mấy chục triệu mới mua được bức tranh này đấy. Nó có liên quan tới việc hợp tác cực kỳ quan trọng sắp tới giữa Phó thị và tập đoàn Wilson, cô lại dám làm đổ cả phê lên đó?”

Phó Hàn Tranh không thất thố như Phó Thời Khâm nhưng mặt mày cũng lạnh như băng, “Có cách nào khôi phục lại không?”

Mạnh Như Nhã bắt đầu dĩ mà lắc đầu, “Ngay lúc đó tôi đã đưa bức tranh tới chỗ các chuyên gia khôi phục văn vật nhưng họ vừa gọi điện báo... không phục hồi được. Ngày mai ông Wilson sẽ tới thủ đô, ông ấy và vợ rất thích bức tranh này, bây giờ phải làm sao đây?”

Cố Vy Vy lẳng lặng nhìn Mạnh Như Nhã nói chuyện, khóe môi nhếch lên, lộ ra vài phần mỉa mai. Cô nhớ rõ, bức tranh này vốn là đặt ở ghế sau nhưng cô ta lại cố ý nhờ Mộ Vy Vy cầm giúp. Ly cà phê kia cũng là cô ta mua cho Mộ Vy Vy, mà cà phê bị đổ cũng là do cô ta đang lái xe thì dừng đột ngột, bây giờ... lại đổ hết lên đầu Mộ Vy Vy.

Cô nàng này thật sự... mưu mô thật đấy.

Từ ngày Mộ Vy Vy vào nhà họ Phó, cô ta luôn ra vẻ là một người chị tri kỷ mà tiếp cận Mộ Vy Vy. Mộ Vy Vy còn nhỏ tuổi nên bị Mạnh Như Nhã dắt mỗi một cách dễ dàng.

Nghe cô ta bảo Phó Hàn Tranh thích loại phụ nữ thành thực gọi cảm thì cố ý trang điểm ăn mặc theo phong cách này, rõ ràng là một thiếu nữ xinh đẹp, tràn đầy sức sống lại trông không khác gì mấy cô nàng tiếp rượu trong quán bar.

Nghe cô ta nói thay đổi phong thủy nhà họ Phó sẽ có lợi cho mối nhân duyên với Phó Hàn Tranh thì lon ton chạy đi di chuyển thứ này thứ kia trong nhà mới làm vỡ bình hoa cổ của ông Phó...

Từng bước từng bước biến Mộ Vy Vy thành người mà tất cả mọi người trong nhà họ Phó chán ghét.

Mộ Vy Vy còn nhỏ nên không có đầu óc, không hiểu được mưu mô của người phụ nữ này nhưng Cố Vy Vy cô thì không ngốc. Từ đầu tới đuôi, Mạnh Như Nhã chưa từng giúp Mộ Vy Vy, cô ta chỉ muốn cho Phó Hàn Tranh và mọi người trong nhà họ Phó ghét Mộ Vy Vy rồi đuổi cô gái này đi.

Phó Hàn Tranh nhìn thiếu nữ đang trầm mặc, đôi mắt mang theo tức giận, lạnh lẽo như sông băng, “Mộ Vy Vy, trước không nói tới chuyện khác, chuyện này, cô cần phải cho chúng tôi một cách giải quyết vừa lòng.”

Bà cụ Phó thấy Cố Vy Vy vẫn luôn im lặng liền hỏi, “Vy Vy, bức tranh này... thực sự là do cháu làm hỏng sao?”

Cố Vy Vy thành thật trả lời, “Vâng ạ, là do cháu đồ cà phê vào.”

Tuy rằng không phải Mộ Vy Vy cố ý nhưng sự thực thì cà phê đúng là từ trong tay của Mộ Vy Vy đồ ra ngoài.

Bà cụ Phó thất vọng thở dài. Chuyện đêm qua đã khiến Hàn Tranh giận điên rồi nhưng nể mặt người bà như bà mới không truy cứu, chỉ bảo Vy Vy dọn ra ngoài mà thôi.

Bây giờ chuyện bức tranh này lại có liên quan tới công việc. Tập đoàn Phó thị và tập đoàn Wilson đã bàn bạc nhiều tháng nay về chuyện hợp tác lần này, vợ chồng ông Wilson mới hứa tới Trung Quốc để đàm phán. Bởi vì cả hai vợ chồng ông Wilson đều thích các tác phẩm của họa sĩ Julien nên mấy người họ đã mất bao tâm tư mới mua được một bức tranh của người họa sĩ này, chuẩn bị tặng cho vợ chồng nhà Wilson. Bây giờ, bức tranh lại bị một ly cà phê của Mộ Vy Vy làm hỏng.

Phó Hàn Tranh nhìn Mạnh Như Nhã, “Bảo người đưa bức tranh kia tới đây.”

Mạnh Như Nhã lập tức đi gọi điện thoại, không tới một giờ, bức tranh bị hỏng một góc được đặt trước mặt Cố Vy Vy.

Phó Hàn Tranh lạnh lùng nói, “Giờ cô có hai lựa chọn, một là khôi phục bức tranh này về đáng về vốn có của nó, hai là tìm được một bức tranh khác của Julien.”

Cố Vy Vy chớp chớp mắt, ánh mắt lóe lên tia giáo hoạt, “Còn có lựa chọn thứ ba không?”

Phó Hàn Tranh nhìn cô, ánh mắt lạnh tới thấu xương, “Hoặc là vì nó mà trả giá đắt.”

“Cậu cả, Vy Vy không phải cố ý đâu ạ. Tranh của Julien vốn đã rất hiếm, những bức tranh còn trôi nổi trên thị trường không nhiều, chúng ta phải mất mấy tháng mới tìm được bức tranh này, bây giờ bắt cô ấy đi tìm thì đi đâu tìm chứ ạ?” Mạnh Như Nhã đứng ra tiếp tục nói giúp cho Mộ Vy Vy.

“Như Nhã, cô đừng nói giúp cô ta, nếu cô ta không thể cho chúng ta một cách giải quyết vừa lòng thì chờ ăn cơm tù đi.” Phó Thời Khâm hừ lạnh.

Mạnh Như Nhã khẽ liếc khuôn mặt lạnh băng của Phó Hàn Tranh, khóe môi hơi cong lên, lộ ra ý cười nơi đáy mắt.

Đã tới mức này rồi thì Mộ Vy Vy nên rút khỏi nhà họ Phó chứ nhỉ?

Nơi mà cô ta còn chưa vào được, cô dựa vào cái gì mà được ở đây?

Cố Vy Vy không hề bị thái độ hùng hổ của họ dọa, lạnh nhạt nhìn bức tranh sơn dầu ở trước mắt.

“Thực ra mấy người nên cảm ơn tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tôi gọi cô là cha (1)

“Cảm ơn cô?” Phó Thời Khâm giận sôi máu.

“Mộ Vy Vy, cô làm hỏng một bức tranh nổi tiếng trị giá mấy chục triệu mà còn muốn chúng tôi cảm ơn cô? Là đầu óc tôi có vấn đề hay đầu óc cô có vấn đề thế hả?”

Cô làm hỏng một bức tranh nổi tiếng trị giá mấy chục triệu mà còn mặt dày mày dạn muốn bọn họ cảm ơn?

“Tất nhiên là đầu óc anh có vấn đề rồi.” Cố Vy Vy thần nhiên liếc xéo anh ta một cái.

“Cô...”

Cố Vy Vy nhìn bức tranh sơn dầu, đây là một bức tranh trong tuyển tập “Vườn Hoa Hồng” của họa sĩ nổi tiếng Julien, một họa sĩ người châu u trong thế kỷ XIX. Tiếc là vì cả phê thấm vào tấm vải nên cả bức họa có phần ám trầm, đã mất đi ý cảm và vẻ đẹp vốn có.

“Mất mấy chục triệu mua một bức tranh giả thì không phải là đầu óc có vấn đề thì là gì nữa?”

“Giả?” Phó Thời Khâm nghe cô già mồm át lẽ phải như vậy thì ghen lời, không biết phải nói sao.

“Một người không hiểu hội họa cũng chẳng học mỹ thuật như cô thì biết cái gì là tranh thật tranh giả sao?”

Mạnh Như Nhã tiếp lời ngay sau đó, “Bức tranh này được mua từ một buổi bán đấu giá, đã được các chuyên gia giám định, không có khả năng là giả được.”

Bức tranh này là do cô ta tìm được, cũng là cô ta ra mặt đi đấu giá. Bây giờ Mộ Vy Vy lại nói bức tranh cô ta mất mấy chục triệu mua về là hàng giả, không ngờ cô vì thoát tội mà nói dối kiểu này cũng dám nói.

Mặt Phó Hàn Tranh càng lạnh hơn, “Cô nói là giả thì tốt nhất phải có một lời giải thích hoàn mỹ cho tôi.”

Cố Vy Vy nhìn anh, chậm rãi giải thích điều mình phát hiện, “Các tác phẩm của Julien hầu hết đều sử dụng kỹ thuật vẽ mỏng, các đường vẽ của ông ta thường là trong suốt hoặc là mờ mờ, tạo vẻ linh động kỳ ảo. Bức tranh này có nét vẽ rất giống nhưng không phải là tác phẩm của họa sĩ Julien.”

“Chỉ học hội họa nhiều năm mà sao không thấy điểm em nói?” Mạnh Như Nhã cười nhạt hỏi.

Cố Vy Vy cười cười, nói thẳng, “Nếu mọi người không tin thì có thể tìm ông Minh Tông Viễn để giám định. Ông ấy là hội trưởng hiệp hội mỹ thuật Trung Quốc, đồng thời cũng là một chuyên gia nghiên cứu về các tác phẩm của họa sĩ Julien. Với nhãn lực của ông ấy chắc hẳn sẽ nhìn ra được bức tranh này là thật hay giả.”

“Ha ha, cô đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.” Phó Thời Khâm cười lạnh, anh ta chưa thấy người nào không biết xấu hổ như Mộ Vy Vy.

Mộ Vy Vy ở trong nhà họ Phó, anh ta không có ý kiến.

Ngày thường Mộ Vy Vy quấy rầy anh trai anh ta, bọn họ đều coi như là cô còn nhỏ nên không hiểu chuyện nên không truy cứu. Nhưng chuyện này rõ ràng là cô sai rồi vậy mà vẫn còn già mồm át lẽ phải.

Bà cụ Phó nhìn Phó Hàn Tranh, “Dù có muốn định tội con bé thì cũng phải khiến người ta tâm phục khẩu phục, mời ông Minh tới đây đi.”

Phó Hàn Tranh gọi điện cho trợ lý, bảo anh ta cho người tới nhà họ Minh mời Minh Tông Viễn tới đây để giám định xem là tranh thật hay giả.

Phó Thời Khâm hừ lạnh, “Được, để ông cụ Minh tới giám định đi, đợi có kết quả giám định, tôi xem cô còn có gì để nói nữa.”

“Nếu là thật, tôi có bán máu bán thận cũng đền cho anh.” Cố Vy Vy nói xong, cười xấu xa hỏi, “Nhưng nếu là giả thì sao?”

“Nếu là giả thì tôi sẽ gọi cô là cha.” Phó Thời Khâm hàm hồ nói.

“Được, lát nữa anh đừng quỵt nợ là được.” Cố Vy Vy đứng dậy, đi tới chỗ bà cụ Phó.

“Bà ơi, cháu muốn đi thu dọn ít đồ trước.”

Bà cụ Phó gật đầu, xảy ra chuyện này, mặc kệ giám định được là thật hay giả thì Hàn Tranh cũng sẽ không có khả năng để cô bé này ở lại đây.

Cố Vy Vy lên tầng thu dọn một ít đồ dùng của Mộ Vy Vy, thu dọn xong liền lẳng lặng ngồi trên tầng, suy nghĩ xem rồi khỏi nơi này thì cô sẽ làm gì sau này.

Một lúc lâu sau, Phó Thời Khâm chạy lên tầng gõ cửa, “Mộ Vy Vy, ông cụ Minh tới rồi, giờ cô có muốn trốn tránh cũng muộn rồi.”

Chương 6: Tôi gọi cô là cha (2)

Cố Vy Vy kéo vali ra khỏi cửa, cùng Phó Thời Khâm xuống tầng, thấy một ông cụ gần bảy mươi tuổi đang nói chuyện với nhóm người Phó Hàn Tranh.

“Ông Minh, tôi tin là trên đường tới đây trợ lý Từ đã nói với ông mục đích mời ông tới đây rồi, xin nhờ ông xem giúp bức tranh này có thật là của họa sĩ Julien không?”

“Tranh của Julien?” Minh Tông Viễn kinh ngạc không thôi, vừa lấy kính lão ra đeo vừa nói, “Hiện tại ở bên ngoài có rất ít tranh của ông ấy. Các người tìm thấy ở đâu vậy?”

“Mua được từ một buổi đấu giá ngầm.” Phó Hàn Tranh chỉ bức tranh ở trên bàn, nói, “Ông là chuyên gia nghiên cứu về họa sĩ Julien, cho nên mời ông đến xem xem thế nào.”

Minh Tông Viễn nghe thấy là tranh của Julien liền kích động đứng dậy đi đến trước bàn, nhìn thoáng qua xong thì lập tức xì mặt.

“Thế nào ạ? Là thật đúng không ạ?” Phó Thời Khâm không thể đợi được đi tới hỏi.

Minh Tông Viễn tháo kính ra, không vui mà nhìn mọi người, “Mấy người trẻ tuổi các cậu gọi tôi tới đây để đùa à?”

Cặp mắt sắc bén của Phó Hàn Tranh híp lại, “Ý của ông là bức tranh này... là giả?”

Phó Thời Khâm không tin, dí sát mặt vào bức tranh rồi nhìn chăm chăm, giữ chặt lấy Minh Tông Viễn, “Ông Minh à, ông cẩn thận xem lại đi ạ, hay là tôi lấy kính lúp cho ông? Bức tranh này chúng tôi mất mấy chục triệu mới đấu giá được, sao có thể là giả chứ?”

“Mấy chục triệu?” Minh Tông Viễn nhìn cũng lười nhìn lại dù chỉ là một cái liếc, giống như bức tranh này sẽ làm bản mặt ông ta vậy.

“Đầu óc ai có vấn đề mà tốn mấy chục triệu mua bức tranh giả này thế?”

Mạnh Như Nhã nhìn Phó Hàn Tranh, có chút hoảng hốt, “Ông Minh, ông lại cẩn thận xem lại xem thế nào, chứ ông mới chỉ nhìn thoáng qua một lần đã nói đây là đồ giả thì quá qua loa ạ.”

Bức tranh này là cô ta đấu giá được, nếu như là giả thì cô ta sẽ phải chịu trách nhiệm. Như vậy không chỉ không khiến Mộ Vy Vy gặp xui xẻo mà còn khiến cô lập công nữa chứ!

Minh Tông Viễn không kiên nhẫn mà thở dài, xua tay nói, “Tôi không cần nhìn kĩ. Tranh của Julien tôi thấy nhiều rồi, thật hay giả chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra. Hơn nữa, bản thật của bức tranh này ở trong tay một người bạn yêu tranh của tôi, tôi từng tận mắt nhìn thấy bức tranh này trong nhà họ. Người ta cũng chẳng phải là người thiếu tiền nên không có khả năng bán nó đâu.”

Ông ta rất yêu các tác phẩm của Julien, nhìn thấy loại hàng giả này tự nhiên không có sắc mặt tốt.

Phó Thời Khâm vốn đang ghen một bụng lời nói, đang định chờ Minh Tông Viễn giám định xong bức tranh này là thật sẽ xỏ một tràng vào mặt Mộ Vy Vy, nhưng giờ bức tranh này là giả, anh ta chỉ có thể nuốt ngược vào trong.

Về phần Mạnh Như Nhã, người tốn mấy chục triệu mua một bức tranh giả thì giờ chẳng dám hó hé dù chỉ một câu.

Phó Hàn Tranh ngược mắt nhìn Cố Vy Vy đang từ trên tầng đi xuống, trong mắt có chút âm u khó dò.

“Vy Vy, sao cháu nhận ra được bức tranh là giả?” Bà cụ Phó tò mò hỏi.

Bà biết Mộ Vy Vy chưa từng học về hội họa, hơn nữa bức tranh này còn được đưa ra bán đấu giá, tức là đã lừa không biết bao nhiêu người, sao cô chỉ nhìn một cái liền nhận ra là đồ giả được?

“Mẹ cháu rất thích tranh sơn dầu, thường đưa cháu đi xem các triển lãm tranh ở nước ngoài. Cháu từng thấy mấy bức tranh khác của họa sĩ Julien nên vừa thấy điểm không giống thì cảm thấy nó là giả thôi ạ.” Cố Vy Vy giải thích một cách đơn giản.

Sự thật là, bức tranh “Hoa Hồng” này đã được nhà họ Cố bí mật mua về từ tám năm trước, vẫn luôn được treo trong phòng khách nhà họ Cố.

Mẹ của Cố Tư Đình cực kỳ yêu thích họa sĩ Julien, những bức tranh được cất giữ trong nhà phần lớn là tranh của họa sĩ này. Minh Tông Viễn đã từng được một người bạn mời đến nhà họ Cố, tận mắt nhìn thấy bức tranh thật.

Chương 7: Bà đào hồ chôn cháu mình như thế, cháu trai của bà có biết không?

Minh Tông Viễn nghe được cô là người đầu tiên nhận ra bức tranh là giả thì không khỏi nhìn cô, “Cô bé này tinh mắt thật đấy. Bức tranh này mặc dù là giả nhưng được làm giống đến bảy tám phần. Nếu không phải là tôi đã nhìn qua tranh thật thì trong nhất thời sợ rằng cũng không thể nhìn ra được.”

Cố Vy Vy nhẹ nhàng cười, “Là trùng hợp thôi.”

Trùng hợp là cô cũng đã thấy bản thật của bức tranh này.

“Như Nhã, cháu làm việc sơ ý quá, việc lớn thế này mà lại xuất hiện sai lầm được. Nếu không phải Vy Vy kịp thời phát hiện bức tranh là giả mà đợi tới ngày mai tặng cho vợ chồng ông Wilson mới phát hiện thì cháu muốn tập đoàn Phó thị mất mặt tới đâu chứ?”

“Cháu... Cháu cũng không ngờ, người môi giới đã bảo đảm với cháu đây là thật...” Mạnh Như Nhã ra vẻ tự trách, đáp ứng giải thích.

Phó Hàn Tranh nhìn thoáng qua trợ lý Từ Khiêm, “Liên hệ luật sư, tìm người môi giới và người tổ chức đấu giá lấy lại tổn thất, việc của cậu thì đứng mượn tay người khác.”

Lời này là nói với Từ Khiêm, cũng là nói với Mạnh Như Nhã.

“Vâng, ông chủ. Tôi đi ngay đây ạ.” Từ Khiêm gật đầu.

Vốn dĩ việc đấu giá bức tranh này nên là anh ta tự mình xử lý, nhưng Mạnh Như Nhã chủ động tìm anh ta nói để cô ta làm. Lúc ấy anh ta cũng đang bận nhiều việc, lại nghĩ tới cô ta và nhà họ Phó có giao tình, còn học nỷ thuật nên để cô ta đi làm chắc cũng không có vấn đề gì.

Nếu không phải Mộ Vy Vy phát hiện bức tranh này là giả thì đợi đến mai tặng cho người ta, hậu quả chắc chắn là không dám tưởng tượng.

“Anh, để em và Như Nhã đi đi, chẳng phải Từ Khiêm còn phải chủ trì hội nghị buổi chiều sao?” Phó Thời Khâm chủ động nói.

Bây giờ đã xác định bức tranh là giả, dựa theo vụ cá cược vừa rồi thì chẳng phải anh ta phải gọi Mộ Vy Vy là cha sao?

Vậy nên, trốn đi càng nhanh thì càng tốt.

Mạnh Như Nhã trừng mắt nhìn Cố Vy Vy đứng bên cạnh. Cô ta định trừng trị cô, khiến cô phải rút khỏi biệt thự Thiên Thủy, kết quả lại không khiến cô gặp phải xui xẻo mà là tự bẽ mặt đập chân mình.

Phó Hàn Tranh tự mình rót cho Minh Tông Viễn một ly trà, “Ông Minh, sự việc cấp bách, chúng tôi cần một bức tranh của họa sĩ Julien, không biết... ông có thể từ bỏ thứ mình yêu thích không?”

Vợ chồng ông Wilson là người mê tranh của Julien, nhưng bây giờ trong một thời gian ngắn như vậy sợ rằng bọn họ không thể mua được một bức tranh thật của họa sĩ này.

Trong tay của ông cụ Minh cất giữ không ít, chỉ cần ông ta chịu bỏ ra một bức cũng đủ đáp ứng nhu cầu cấp thiết của bọn họ.

“Không được không được, đây đều là bảo bối tâm gan của tôi. Cậu trả bao nhiêu tiền tôi cũng không bán.” Minh Tông Viễn vừa nghe anh có ý đồ với báu vật của mình thì trà cũng chẳng buồn uống mà vội vàng rời khỏi ngay.

Phó Hàn Tranh biết trong lúc nhất thời cũng không thể thuyết phục được Minh Tông Viễn nhượng lại, vì thế cũng không hỏi lại.

“Từ Khiêm, tiền ông Minh.”

Sau khi tiền Minh Tông Viễn rời đi, Phó Hàn Tranh nhìn sang Cố Vy Vy, trong đôi mắt có mấy phần đánh giá, “Việc bức tranh cô không sai nhưng không có nghĩa là cô có thể tiếp tục ở lại đây.”

“Tôi biết, tôi rời khỏi đây ngay đây, tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa.” Cố Vy Vy gật đầu, thề son sắt bảo đảm.

Phó Hàn Tranh nhìn đồng hồ, nói tạm biệt với bà cụ Phó rồi vội vàng đến công ty làm việc.

Dưới sự giúp đỡ của bà cụ Phó, Cố Vy Vy chuyển đến chung cư Cẩm Tú ở gần trường Mộ Vy Vy đang học.

“Nơi này vẫn luôn dễ trống. Cháu tạm thời ở đây đi. Hàn Tranh đang nổi nóng, cháu đừng lại tới quấy rầy nó.”

“Vâng ạ.” Cố Vy Vy đồng ý ngay.

Không chỉ hiện tại, về sau cô cũng sẽ không đi làm phiền Phó Hàn Tranh nữa.

“Mặc dù lần này cháu làm có phần hơi quá khích, nhưng mà... làm tốt lắm.” Bà cụ Phó nói xong, trước khi đi còn không quên tặng cho cô một ánh mắt cổ vũ.

Khóe miệng Cố Vy Vy giật giật, “...”

Làm tốt lắm?

Ý bà nói chuyện cô cưỡng ép Phó Hàn Tranh ngủ với mình là tốt lắm ư?

Bà đào hồ chôn cháu mình như thế, cháu trai của bà có biết không?

Bà là nói việc cô cưỡng ép ngủ cùng Phó Hàn Tranh, làm rất tốt?

Bà như vậy hăm hại cháu trai mình, cháu trai của bà có biết không?

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nào có bao nhiêu hổ?

Chung cư mới không xa xỉ, hào hoa và thoáng đãng rộng rãi như biệt thự Thiên Thủy, nhưng mà cách bài trí cũng rất tinh tế, các đồ dùng cần có đều có đủ.

Cố Vy Vy quét tước qua căn phòng, sắp xếp hành lý, liền không chờ nổi mà đi tắm.

Sau khi xóa đi lớp trang điểm thành thực trên mặt, cô mặc một chiếc áo thun và quần jeans đơn giản.

Mộ Vy Vy mới mười tám tuổi, là cái tuổi xinh đẹp và tràn đầy sức sống, làn da vẫn căng bóng ửng hồng tự nhiên.

Làn da mịn màng như sứ, mặt mày tinh xảo xinh đẹp, đôi môi căng mọng màu hồng phấn như hoa anh đào, mang nét đẹp trong sáng, thanh thoát đặc trưng của một thiếu nữ.

Bỏ xó khuôn mặt xinh đẹp trời sinh này mà nghe theo lời Mạnh Như Nhã trang điểm ăn mặc lố lẹt, già dặn như mấy nữ nhân viên tiếp rượu trong quán bar. Nào của Mộ Vy Vy có bao nhiêu hổ chứ?

Sau khi nghỉ ngơi trong nhà mới một ngày, cô không thể chịu được nữa mà đổi kiểu tóc xoăn sóng thành tóc thẳng rồi mua thêm ít quần áo hàng ngày và đồ dùng sinh hoạt.

Vừa mua xong đồ quay lại chung cư, bà cụ Phó đã gọi điện thoại tới, muốn nhờ cô đi gặp Minh Tông Viễn để xin giúp đỡ.

...

Trụ sở chính của tập đoàn Phó thị.

Phó tổng giám đốc Phó Thời Khâm đưa vợ chồng ông Wilson về khách sạn, vừa trở lại công ty liền tức giận đến tìm gan cò cào, “Vợ chồng nhà này sao khó nhân thế nhỉ? Chúng ta đã nhượng bộ lớn như vậy còn muốn cái gì nữa?”

Vợ chồng Wilson đã đến Trung Quốc ngày hôm qua, nhưng hội nghị đã diễn ra hai ngày mà việc hợp tác vẫn chưa được quyết định.

Đây là vụ làm ăn trị giá mấy chục tỷ, liên quan đến việc mở rộng của tập đoàn Phó thị ở nước S.

Một khi thất bại, tổn thất cực kỳ lớn.

“Phía ông Minh thì sao, vẫn không được à?” Phó Hàn Tranh trầm giọng hỏi.

Ngày hôm qua, phu nhân của ông Wilson có hỏi một câu về bức tranh của họa sĩ Julien, xem ra bức tranh vẫn là mấu chốt.

Phó Thòi Khâm nóng ruột thờ dài, nói thẳng, “Ông già đó như cục đá trong nhà xí vậy, em còn thiếu điều không quý xuống gọi ông ta là ông nội nữa thôi, vậy mà vẫn không chịu nhường cho chúng ta một bức tranh.”

Một bức tranh mà thôi, thực sự không biết có cái gì đẹp mà người người đều tranh nhau muốn xem.

Phó Hàn Tranh nhú mày, “Chuẩn bị một chút trà ngon. Ngày mai anh tự mình đi một chuyến.”

Kế hoạch hợp tác lần này với tập đoàn Wilson đã chuẩn bị rất lâu rồi, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề được.

“Theo em thì dù anh có gọi ông ta là cha thì ông ta cũng không đưa cho chúng ta đâu.” Phó Thòi Khâm bĩu môi.

Trong lúc hai người sứt đầu mẻ trán, Mạnh Như Nhã mang theo khuôn mặt có chút tiều tụy đến tầng mười chín, vui mừng khôn xiết nói, “Tổng giám đốc Phó, ông Minh đã đồng ý rồi.”

“Thực sự?” Phó Thòi Khâm kích động đứng dậy.

Mạnh Như Nhã cười gật đầu, “Ông Minh đồng ý đưa một bức tranh của Julien, còn mời vợ chồng ông Wilson đến dinh thự của ông ta xem phòng cất chứa của ông ta nữa.”

Phó Hàn Tranh gật đầu, “Sắp xếp vào chiều mai. Cô về nghỉ ngơi đi.”

Có lẽ vất vả chuyện thuyết phục ông cụ Minh nên trông Mạnh Như Nhã có chút tiều tụy, thậm chí mắt còn có quầng thâm.

“Ngày mai tôi vẫn nên đi cùng thì hơn. Đàn ông các anh nói chuyện làm ăn thì phu nhân của ông Wilson cũng phải có một cô gái để nói chuyện cùng mới dễ xúc tiến.”

Phó Hàn Tranh ngẫm nghĩ một lát rồi nói, “Hôm nay cô về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai cô phải vất vả cả ngày đấy.”

Mạnh Như Nhã vui vẻ cười, rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc.

Phó Thòi Khâm sờ cằm, tò mò hỏi, “Cô ta nói kiểu gì mà đã động được ông già này nhỉ? Rõ ràng chúng ta nói thế nào ông ta cũng không đồng ý.”

Hai ngày này anh ta tới nhà ông cụ Minh mấy lần, nói đến rách cả môi mà ông cụ Minh Tông Viễn này vẫn không chịu đồng ý.

Mạnh Như Nhã không hổ là giám đốc bộ phận PR, người khó thu phục như vậy cũng thu phục được.

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Muốn cảm ơn hãy cảm ơn Mộ Vy Vy

Buổi chiều ngày hôm sau, Phó Hàn Tranh cùng vợ chồng nhà Wilson đến dinh thự của Minh Tông Viễn làm khách.

Minh Tông Viễn được coi là vị thái sơn bắc đầu của giới nghệ thuật Trung Quốc, lại cũng là người mê tranh của họa sĩ Julien như ông bà Wilson nên đoàn người trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Không chỉ tặng cho vợ chồng Wilson một bức tranh của họa sĩ Julien, ông ta còn mời bọn họ ở lại nhà họ Minh uống trà chiều.

Bà Wilson khen không dứt miệng với món điểm tâm ngọt của nhà họ Minh, đến lúc đi cũng không quên mang một phần về khách sạn.

Mãi cho đến tối, trước khi lên xe, ông Wilson mới dùng tiếng Trung ngọt ngào nói, “Anh Phó, hôm nay... thực sự đã mang đến cho chúng tôi quá nhiều kinh ngạc. Hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Tôi rất mong đợi lần hợp tác này của chúng ta.” Phó Hàn Tranh cười khẽ.

“Còn nữa, điểm tâm hôm nay rất ngon, vợ tôi rất thích.” Ông Wilson nói, bắt tay với Phó Hàn Tranh.

“Hẹn gặp lại vào ngày mai.” Phó Hàn Tranh bắt tay với ông ta, nhìn bọn họ lên xe rồi đi.

Phó Thời Khâm đau lòng nhìn trợ lý của ông Wilson cầm đi nửa còn lại của chiếc bánh kem, bánh kem là món yêu thích nhất của người cuồng đồ ngọt như anh ta.

Anh ta vốn định sau khi gặp gỡ xong sẽ cảm về đề tự khảo mình, kết quả lại bị bà Wilson cướp mất, khiến anh ta đau lòng muốn chết.

Mạnh Như Nhã nhìn vợ chồng ngài Wilson lên xe rồi đi, cười nói, “Ông Wilson nói vậy có nghĩa là việc hợp tác thành công rồi?”

“Nếu không thành thì họ không thấy thẹn khi lấy tranh và đồ ăn về sao?” Phó Thời Khâm hừ nhẹ.

Người ta thường nói trên đời này không có bữa ăn nào là miễn phí, của biếu là của lo của cho là của nợ.

Bọn họ vừa lấy được bức tranh yêu thích, lại được thưởng thức một buổi trà chiều nỷ vị mà vẫn không đồng ý thì có nghe được không?

Phó Hàn Tranh liếc nhìn Mạnh Như Nhã, “Hôm nay cô sắp xếp rất tốt.”

Mạnh Như Nhã dịu dàng cười, “Việc bức tranh là bởi vì tôi mà ra, tôi chỉ lấy công chuộc tội mà thôi.”

“Hai ngày này cô khổ cực rồi, có thể nghỉ ngơi một thời gian.” Phó Hàn Tranh nói

Sắp tới là hội nghị hợp tác giữa hai bên, bộ phận PR không cần tham gia.

“Vẫn nên đợi chính thức ký xong hợp đồng thì nói tiếp đi ạ, tôi nói chuyện với Bà Wilson vẫn thuận tiện hơn.”

Chuyện ngày hôm nay vừa lúc giúp cô ta có được hảo cảm từ Phó Hàn Tranh, đương nhiên là muốn rèn sắt khi còn nóng xúc tiến quan hệ của bọn họ.

Bà Phó rất thích cô ta, chỉ cần quan hệ của cô ta với Phó Hàn Tranh tiến thêm một bước thì vị trí mợ Phó chắc chắn sẽ thuộc về cô ta mà không phải là ai khác.

Ít nhiều gì cũng nhờ con cóc Mộ Vy Vy kia phát hiện ra bức tranh là giả, mới cho cô ta cơ hội thuyết phục được ông cụ Minh sắp xếp buổi trà chiều hôm nay, càng làm cho Phó Hàn Tranh và trên dưới công ty lau mắt mà nhìn.

“Như vậy cũng tốt.” Phó Hàn Tranh gật đầu, nghiêng đầu nhìn Phó Thời Khâm, “Đồ đưa cho ông Minh chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong từ sớm.”

Phó Thời Khâm lấy đồ cổ xuống, đi theo Phó Hàn Tranh vào nhà họ Minh để cảm ơn Minh Tông Viễn.

Đoàn người tìm được ông cụ Minh đang cho cá ăn trong khu vườn mang đậm phong cách Trung Quốc.

“Ông Minh, việc hôm nay thực sự cảm kích vô cùng. Chúng tôi có chút quà cảm ơn, mong ông nhận cho.”

“Sau khi xem tranh và ăn bánh ngọt của ông, thái độ của hai vợ chồng nhà Wilson thay đổi rất lớn.”

Phó Thời Khâm hưng phấn không thôi. Lần hợp tác này quan hệ đến việc bọn họ có thể đứng vững ở thị trường nước S hay không, thực sự rất quan trọng đối với bọn họ.

Minh Tông Viễn cho cá ăn xong, lau tay nói, “Quà cảm ơn cũng không cần. Cô bé họ Mộ đã đưa quà cảm ơn cho tôi rồi, bánh ngọt cũng là cô bé đưa tới. Muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn cô bé ấy.”

Cặp mắt sắc bén của Phó Hàn Tranh híp lại, “Ý ông là Mộ Vy Vy?”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mộ Vy Vy có chỗ nào dính dáng với từ xinh đẹp chứ?

Phó Thời Khâm ngơ ngác nhìn Minh Tông Viễn, lại quay đầu nhìn Mạnh Như Nhã, “Không phải cô thuyết phục được ông Minh sao?”

Sao lại liên quan tới cô nàng xấu xí mê trai Mộ Vy Vy được?

Mạnh Như Nhã cũng ngỡ ngàng, “Tôi vẫn luôn ở gần nhà họ Minh, cũng không thấy Vy Vy.”

Hơn nữa, nếu ngay cả cô ta còn không thuyết phục được ông cụ Minh thì loại nào tàn ngu ngốc kia sao làm được chứ?

Phó Thời Khâm nghe vậy, buồn cười hỏi Minh Tông Viễn, “Ông Minh, rốt cuộc thì ông đang nói là cô bé họ Mộ hay là họ Mạnh vậy?”

Hay là ông ta nói sai, đáng lẽ phải nói là cô bé họ Mạnh tức là Mạnh Như Nhã?

“Tôi nói là Mộ Vy Vy, cô bé họ Mạnh cái gì? Tôi không quen biết.” Minh Tông Viễn trừng anh ta một cái.

Sắc mặt Mạnh Như Nhã biến đổi, nhưng vẫn cố giữ nụ cười, “Ông Minh, hôm qua rõ ràng ông nói với tôi là sẽ nhượng lại một bức tranh mà.”

Minh Tông Viễn nhớ ra, nói, “Hôm qua Vy Vy nói chuyện xong với tôi liền về ngay, tôi đành nói với cô để cô chuyển lời thôi.”

Phó Thời Khâm vẫn chưa tin, tiếp tục truy hỏi, “Ông Minh, Mộ Vy Vy mà ông nói chính là người ông đã gặp trong nhà tôi?”

“Ngoài cô bé ra còn có người thứ hai sao?”

Mặt Mạnh Như Nhã đỏ bừng vì xấu hổ, giống như bị ăn hai cái tát vô hình vậy.

Chết tiệt, lại là Mộ Vy Vy.

Lúc trước nói tranh cô ta mua là tranh giả khiến cô ta mất hết mặt mũi. Hôm nay, lại đánh bay mọi hảo cảm của Phó Hàn Tranh đối với cô ta.

Minh Tông Viễn, “Các người cầm đồ về đi, chỉ cần trả lời một câu hỏi của tôi là được.”

Cặp mắt đen của Phó Hàn Tranh sẫm lại, “Câu hỏi gì ạ?”

Minh Tông Viễn nghiêm túc nhìn Phó Hàn Tranh và Phó Thời Khâm, hỏi, “Cô bé họ Mộ đó cùng hai người không có quan hệ gì, đúng không?”

“Có ý gì?” Phó Thời Khâm có chút lơ mơ.

“Ý tôi là cô bé đó có phải là bạn gái của ai trong hai người không?”

“Không phải, tuyệt đối không phải. Cô ta như vậy thì ai dám muốn chứ, sẽ gặp phải ác mộng mất.” Phó Thời Khâm vừa nghĩ đến Mộ Vy Vy thì liên tục lắc đầu phủ nhận.

Nếu có quan hệ thì chỉ có anh trai anh ta có quan hệ tình một đêm với cô thôi.

Minh Tông Viễn nghe được đáp án của anh ta thì hài lòng gật đầu, “Vậy thì tốt rồi, quá tốt. Tôi đang lo cháu trai tôi không tìm được bạn gái. Một cô gái vừa thông minh vừa xinh đẹp như con bé chắc chắn nó sẽ thích...”

“Ông Minh, cháu trai ông là cháu ruột sao? Sao ông nỡ đào hố chôn anh ta như thế?”

Phó Thời Khâm nghe Minh Tông Viễn muốn giới thiệu Mộ Vy Vy cho cháu trai làm bạn gái, cười đến đau bụng.

Cô nàng Mộ Vy Vy kia không khác gì quỷ dạ xoa, có chỗ nào dính dáng đến hai chữ xinh đẹp chứ?

Minh Tông Viễn giới thiệu cô với cháu trai mình, đúng là vì dân trừ hại mà.

Phó Hàn Tranh không có ý kiến, trực tiếp lên xe rồi đi, bỏ lại một mình Mạnh Như Nhã đang hận Mộ Vy Vy đến nghiêng răng nghiêng lợi.

...

Chung cư Cẩm Tú.

Cố Vy Vy vừa thấy tivi chiếu một bộ phim thần tượng thì lập tức chẳng muốn ăn nữa mà bỏ bát mì vừa nấu xong xuống.

Nữ chính của bộ phim này do Lê Hình Nhi đóng, một tiểu hoa đán có chút danh tiếng của Trung Quốc, cũng là người chị cùng cha khác mẹ của Mộ Vy Vy.

Mẹ của Lê Hình Nhi là Chu Mỹ Cẩm, vốn là một học sinh có hoàn cảnh khó khăn ở một vùng núi nghèo khó. Sau này được nhà họ Mộ giúp đỡ mà được học tập tại một trường đại học ở thủ đô, mà trường này trùng hợp là trường mà mẹ của Mộ Vy Vy, Mộ Dao đang học. Hai người nhanh chóng trở thành bạn thân.

Nhà họ Mộ chu cấp cho Chu Mỹ Cẩm học xong đại học, lại đưa bà ta ra nước ngoài du học, du học xong trở về còn cho bà ta vào tập đoàn Long Thăng làm quản lý cấp cao, nhưng Chu Mỹ Cẩm không biết ơn, mà nhanh chóng thông đồng với người chồng mới cưới của Mộ Dao là Lê Gia Thành.

Hai người lén lút bên nhau mười mấy năm trời, thậm chí còn có với nhau hai đứa con.

Mãi cho tới một năm trước, Mộ Dao mới phát hiện ra quan hệ của bọn họ, khi đưa Mộ Vy Vy rời đi thì xảy ra tai nạn xe cộ.

Mộ Dao chết ngay tại chỗ, Mộ Vy Vy bị thương nặng, hôn mê suốt mấy tháng. Đợi đến khi Mộ Vy Vy tỉnh lại thì Chu Mỹ Cầm đã mang theo hai đứa con gái riêng là Lê Hình Nhi và Lê Tương Tương công khai bước vào nhà họ Mộ. Mà Mộ Vy Vy, cô chủ chân chính của nhà họ Mộ lại bị đuổi ra khỏi nhà, không có chỗ dung thân.

Bây giờ, cô thay Mộ Vy Vy sống, vậy thì cô sẽ giúp cô gái này đòi về mọi thứ thuộc về nhà họ Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Làm bề mặt quán quân dương cầm (1)

Sáng sớm, Cố Vy Vy vừa rời giường liền nhận được điện thoại của nhà trường, thông báo là nếu cô không trở lại ở trường thì đến chuyển đồ của cô trong ký túc xá đi.

Sau khi Mộ Vy Vy bị đuổi ra khỏi nhà họ Mộ thì bà cụ Phó đã đón cô về nhà họ Phó. Sau này, vì thêm thường sắc đẹp của Phó Hàn Tranh nên cô gái này lại lấy cớ là còn di chứng từ vụ tai nạn giao thông nên xin nghỉ dài hạn mấy tháng ở trường.

Lúc Cố Vy Vy tới nơi thì quản lý ký túc nói với cô là đã giao đồ đạc cho Chu Lâm Na, bạn cùng phòng của cô.

Trong lòng Cố Vy Vy nhen một vọn câu chữ tục, ở nhà xem phim thì thấy con gái của Chu Mỹ Cầm, đến trường thì cháu gái của Chu Mỹ Cầm lại giữ đồ đạc của cô.

Chu Lâm Na vừa giành được giải quán quân cuộc thi âm nhạc thanh thiếu niên thủ đô, bây giờ đã trở thành người đại diện cho trường trung học Anh Thành. Trong trường, các nữ sinh sùng bái cô ta, giáo viên và lãnh đạo nhà trường thì tán dương và cưng chiều cô ta.

Vì lấy lại đồ đạc, Cố Vy Vy tới phòng học nhạc tìm Chu Lâm Na đang được đài truyền hình phỏng vấn nhưng lại bị một đồng nữ sinh chặn ở bên ngoài, cửa cũng không vào được.

Mấy cô nàng nữ sinh đứng ngoài cửa nhìn Chu Lâm Na hào phóng ưu nhã ngồi trước đàn dương cầm, người người hâm mộ không thôi.

“Chị Lâm Na vừa là hoa khôi, đàn dương cầm lại giỏi như vậy, xứng đáng là nữ thần của trung học Anh Thành chúng ta, sợ rằng không đến hai năm nữa sẽ trở thành nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng.”

“Không biết chừng sẽ đi làm ca sĩ ấy chứ. Nếu như vậy, tôi sẽ là người hâm mộ hàng đầu.”

“Trước đó, chị ấy và học trưởng Tần Luật còn hợp tấu trong ngày hội nghệ thuật, trông xứng đôi lắm.”

“Học trưởng Tần Luật đối với ai cũng lạnh như băng, hình như chỉ gần gũi với Lâm Na hơn một chút, không lẽ hai người yêu nhau?”

“Đã xinh đẹp lại tài giỏi, nếu lại có bạn trai là con trai nhà tài phiệt như anh Luật nữa thì chị Lâm Na đúng là nhân sinh doanh gia* rồi.”

*Nhân sinh doanh gia: Người thành công nhiều mặt trong cuộc sống.

Trong lúc Cố Vy Vy đang lo lắng làm sao để đi vào tìm Chu Lâm Na lấy đồ đạc thì giáo viên âm nhạc Diệp Mỹ đi ra, đứng ở cửa phòng học hỏi, “Đài truyền hình muốn quay cảnh Lâm Na thi đấu dương cầm với một bạn học để cắt ra làm video tuyên truyền cho trường, cần một bạn học sinh học âm nhạc.”

Mấy cô nàng học lớp âm nhạc tôi nhìn cô, cô nhìn tôi, không ai tình nguyện.

Gần đây, giáo viên âm nhạc vì phụ đạo cho Chu Lâm Na chuẩn bị tham gia thi đấu, đến giờ học của bọn họ cũng không lên lớp. Bây giờ lại gọi bọn họ đến làm nền cho Chu Lâm Na, nghĩ hay thật đấy.

Giáo viên âm nhạc thấy không có ai tình nguyện, đang định đi vào bàn bạc với người của đài truyền hình thì Cố Vy Vy đột nhiên giơ tay.

“Đề em!”

“Được, em vào đây.”

Giáo viên âm nhạc thấy có người tình nguyện, lập tức gọi người vào trong, nhưng vừa thấy liền phát hiện không phải là học sinh lớp âm nhạc của bà ta.

“Em biết đàn dương cầm sao?”

“Đã học vài năm ạ.”

Giáo viên âm nhạc nghe vậy liền dẫn cô vào trong phòng học, nói chuyện với Chu Lâm Na đang dậm lại phần, “Lâm Na, lát nữa em phối hợp với bạn học này một chút.”

Chu Lâm Na liếc mắt một cái, cười khinh miệt, “Cô không sờ mó gì tới dương cầm lâu như vậy, giờ còn đàn được sao?”

Cố Vy Vy không để ý tới lời trào phúng của cô ta, “Trà đồ của tôi để ở ký túc xá đi.”

“Trà cho cô?” Chu Lâm Na dậm phần xong, khiêu khích cười lạnh, “Được, nếu cô thắng tôi thì tôi sẽ trả cho cô.”

Cố Vy Vy cắn răng, trước kia, Chu Lâm Na và Lê Hình Nhi không thiếu nhằm vào Mộ Vy Vy.

Bây giờ lấy được danh hiệu quán quân dương cầm, càng không biết trời cao đất dày là gì.

Chu Lâm Na cho là cô sợ, hạ thấp giọng nói, “Nếu không dám thì tôi chỉ có thể vứt mấy thứ đồ rác rưởi của cô thôi, trong này còn có... di vật của người mẹ già đã thành ma của cô đây.”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Làm bể mặt quán quân dương cầm(2)

Lúc trước, Mộ Vy Vy có người nhà họ Mộ chống lưng, cô ta luôn phải nhìn nhin cái vẻ cao hơn người khác một bậc của cô. Bây giờ, nhà họ Mộ chết hết chỉ còn một mình cô, cô ta tự nhiên thích ngược cô kiểu gì thì ngược kiểu đó.

Đáng giận nhất là không biết Mộ Vy Vy quyến rũ Tần Luật từ lúc nào mà trong ví của Tần Luật lại có một bức ảnh Mộ Vy Vy đang đàn dương cầm, nghĩ tới đây, cô ta hận không thể giẫm cô dưới chân.

Cố Vy Vy gạt đầu ứng chiến, “Được, đấu thế nào?”

Gần đây việc đen đủi quá nhiều, cô có hẳn một bụng oán khí mà không có chỗ xả ra đây.

Chu Lâm Na nhìn giáo viên âm nhạc, “Do cô giáo ra đề đi.”

“Trước đánh một đoạn ngẫu hứng làm nóng người đi. Lâm Na đàn một đoạn ngẫu hứng rồi Mộ Vy Vy đàn lại, sau đó Mộ Vy Vy đàn một đoạn để Lâm Na đàn lại.”

Cố Vy Vy gạt đầu biểu thị đồng ý, đi về phía một chiếc dương cầm khác, ngồi xuống, hoạt động ngón tay của mình một chút.

Chu Lâm Na khẽ mỉm cười với mấy người đứng xung quanh, sau đó đặt tay lên phím đàn, ư ư nhả đàn một đoạn nhạc ngẫu hứng nhẹ nhàng, rồi kêu căng quét qua Cố Vy Vy, “Đến lượt cô.”

Trình diễn ngẫu hứng là muốn đàn được tất cả nốt nhạc mà đối phương đã đàn, không được thiếu dù chỉ một nốt, yêu cầu người nghe phải có cảm giác về âm nhạc hoàn mỹ cùng trí nhớ hơn người, chỉ nghe một lần là có thể ghi nhớ chính xác mọi nốt mà đối phương đã đàn.

Mấy nữ sinh đứng ngoài nhìn vào trong, lúc trước bọn họ kiên quyết từ chối vì không muốn đi lên bị xấu mặt, lúc này nhìn Cố Vy Vy mà im lặng đỏ mặt hôi thay cho cô.

Cố Vy Vy nghe xong, nhẹ nhàng đặt tay lên phím đàn, ngón tay thon dài trắng nõn như nhảy múa trên phím đàn, hoàn mỹ đàn lại bản nhạc mà Chu Lâm Na vừa đàn.

Cô đàn xong lại đàn một đoạn ngẫu hứng cho Chu Lâm Na.

Nói cho cùng thì Chu Lâm Na cũng là người có chút thực lực, nên đàn lại bản nhạc cô đánh không chút lỗi lầm nào.

Giáo viên âm nhạc nghe xong, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Mộ Vy Vy.

Hiện nay, trong mấy học sinh bà ta dạy, người có thể nghe một lần mà đàn lại được chỉ có một mình Chu Lâm Na, Mộ Vy Vy này thực sự không đơn giản.

“Trình diễn ngẫu hứng không thể phân cao thấp, bây giờ nâng cao độ khó một chút.”

Phóng viên thấy vậy tò mò phỏng vấn, “Lâm Na chuẩn bị đàn bài nào?”

“Chuyến bay của chú ong vàng*.” Chu Lâm Na ưu nhã cười.

*Chuyến bay của chú ong vàng: tức “the flight of the bumblebee” của Nikolai Andreyevich Rimsky-Korsakov.

Chu Hiểu Cầm, tay sai đắc lực hay còn được gọi là người hầu số một của Chu Lâm Na thấy Cố Vy Vy lại đang hoạt động ngón tay thì hừ lạnh, “Có trò hay nhìn rồi. Lâm Na đã dùng bản “chuyến bay của chú ong vàng” để giành được giải quán quân đấy, Mộ Vy Vy lấy cái gì để đấu chứ?”

““Chuyến bay của chú ong vàng” thì sao nào? Lúc nhỏ Mộ Vy Vy cũng từng giành được giải thưởng đấy, chưa chắc là không biết đàn đâu.” Một học sinh xem náo nhiệt nói.

Chu Hiểu Cầm quăng cho đối phương ánh mắt xem thường, đắc ý nói, “Cô ta biết đàn thì có tác dụng gì, người bình thường một giây chỉ có thể đàn được bảy tám nốt, nhưng “chuyến bay của chú ong vàng” của Lâm Na là một giây đàn mười hai nốt, được coi là tác phẩm của một vị thần nhé. Cậu ấy đã đánh bại biết bao đối thủ, giáo viên học viện âm nhạc thủ đô còn nói cậu ấy đã đạt tiêu chuẩn chuyên nghiệp rồi đấy.”

Trong lúc mọi người tranh luận, Chu Lâm Na bắt đầu đàn.

Không hổ là bản nhạc giúp cô ta thành danh, lực độ hay tiết tấu đều gần như hoàn mỹ, mười ngón tay lướt trên những phím đàn đen trắng không khác gì đang bay múa.

Bản nhạc vừa kết thúc, tiếng vỗ tay như sấm dậy, tiếng khen ngợi không dứt vang lên cả trong lẫn ngoài phòng học.

Một lúc lâu sau, phóng viên phụ trách phỏng vấn mới nhớ tới còn có Mộ Vy Vy chưa đàn, khách sáo hỏi một câu, “Bạn học Mộ Vy Vy, muốn thử một chút không?”

Cố Vy Vy có chút khó xử nhăn mày, “Bản này tôi chưa đàn bao giờ, liệu có thể... nhìn nhạc phổ không?”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Làm bể mặt quán quân dương cầm (3)

“Không đàn được thì nhận thua coi như xong, làm như đưa nhạc phổ cho cô thì cô có thể đàn tốt như vậy ấy.” Chu Hiểu Cầm không chút lưu tình trào phúng.

“Đúng vậy, có một số người không biết tự lượng sức mình.”

“Lấy được giải thưởng vô địch hồi tiểu học thì có gì hơn người, giải thưởng mà Lâm Na lấy được mới là giải thưởng số một số hai về tính chuyên nghiệp trong nước nhé.”

Các nữ sinh lớp dưới ủng hộ Chu Lâm Na nghe cô ta trình diễn xong, bắt đầu trào phúng Cố Vy Vy vì chuyện muốn xem nhạc phổ.

“Bản nhạc này giúp Lâm Na thành danh, tự nhiên tương đối quen thuộc, để bạn học Mộ Vy Vy xem nhạc phổ mới là công bằng.” Người chủ trì đưa ra ý kiến.

Giáo viên âm nhạc gọi học sinh lấy nhạc phổ của bản “chuyến bay của chú ong vàng” tới, lúc đưa cho cô còn không quên an ủi một chút, “Không cần áp lực lớn như vậy, cố hết sức là được.”

Dù sao để cho cô tới cũng chỉ để làm nền cho Lâm Na mà thôi.

“Cảm ơn cô.”

Cố Vy Vy nhận lấy nhạc phổ, cúi đầu, chuyên chú nhìn.

Lâu lắm rồi Mộ Vy Vy không đánh đàn mà chính cô dù biết đánh đàn nhưng chưa từng đàn bản “chuyến bay của chú ong vàng” này, chỉ nghe Chu Lâm Na đàn một lần thì không thể nhớ hết mọi nốt của nhạc phổ được. May mắn là cô có trí nhớ hơn người, chỉ cần nhìn một hai lần là có thể nhớ hết.

Mấy học sinh đứng ngoài phòng học thấy cô nhìn nhạc phổ một lúc lâu mà vẫn chưa bắt đầu đàn thì hùa nhau rời khỏi.

“Thôi, Chu Lâm Na còn được khen là có tài đánh đàn xuất sắc, ngay cả sinh viên của học viện âm nhạc thủ đô cũng không có mấy người so sánh được, cô ta còn chưa từng đàn lần nào thì sao đấu được chứ?”

“Trình độ tiểu học và trình độ chuyên nghiệp, có thể so sánh sao?”

...

Nhưng mà, bọn họ vừa đi đến cửa thang máy, phòng học nhạc lại truyền ra giai điệu của “chuyến bay của chú ong vàng”, hơn nữa còn không kém chút nào so với bản Chu Lâm Na vừa biểu diễn.

Vì thế vì tò mò lại hùa nhau quay lại, nhìn thiếu nữ đội mũ lưỡi trai đang đánh đàn, nhạc phổ đặt ở một bên, không nhìn đến.

Trong đám người, một nam sinh có khuôn mặt tròn đứng xem náo nhiệt, vội vàng giờ điện thoại quay lại cảnh thiếu nữ đánh đàn tới quên hết mọi thứ bên trong, lầm bầm, “Cậu Luật à, vừa rồi là người đẹp Chu đàn, bây giờ là đối tượng thầm mến của cậu đang đàn. Cô nàng Mộ Vy Vy này là yêu quái đúng không? Vừa rồi nói không biết đàn nay chỉ nghe một lần, nhìn nhạc phổ hai lần liền nghiền ép người khác, quá điên cuồng rồi.”

Đầu bên kia của điện thoại truyền đến giọng nói trong trẻo của một thiếu niên, “Cậu có thể ngâm miệng lại không?”

Những học sinh đang vây quanh đều nghe ra tiếng đàn của Cố Vy Vy rõ ràng vượt trội hơn so với Chu Lâm Na, càng đừng nói người am hiểu như giáo viên âm nhạc và người chủ trì, cả hai đều khiếp sợ tới mức suýt rớt tròng mắt.

Thiếu nữ ngồi thẳng lưng, mười ngón tay thon dài lướt nhanh trên phím đàn, mắt thường gần như chỉ thấy được ảo ảnh của các ngón tay...

Nếu nói màn trình diễn vừa rồi của Chu Lâm Na là gần như hoàn mỹ thì màn trình diễn của Mộ Vy Vy bây giờ là hoàn mỹ tới mức không tì vết.

Nụ cười trên mặt Chu Lâm Na theo tiếng đàn của Cố Vy Vy từng chút từng chút biến mất, cuối cùng, trên khuôn mặt được trang điểm kỹ càng chỉ còn cảm giác lạnh như băng.

Cố Vy Vy đàn xong nốt cuối cùng, ngẩng đầu thở phào nhẹ nhõm.

Mấy nữ sinh học đương cảm với Chu Lâm Na trợn mắt há hốc mồm mà vỗ tay. Bình thường, vì giáo viên thiên vị Chu Lâm Na, bọn họ chỉ có thể làm người cùng luyện tập và làm nền cho cô ta. Bây giờ cuối cùng cũng có một người đứng ra nghiền ép cô ta, bọn họ tự nhiên vui mừng không thôi.

“Đây mới gọi là xuất sắc, người nào đó vừa rồi đàn thế kia thì gọi là gì bây giờ?”

“Tôi tính thời gian, tốc độ tay nhanh nhất của cô gái này là mười sáu nốt một giây, cô nàng này có mấy tay vậy?”

“Ha ha ha, vừa rồi ai gọi Chu Lâm Na là nữ thần ấy nhỉ, cái gì mà trình diễn xuất sắc, đánh bại vô số đối thủ đâu? Ra đây xem nào!”

“Chắc chắn, người nào đó định lấy tác phẩm thành danh để khoe ra, kết quả bị người ta làm cho bẽ mặt.”

“Mấy người không thấy là tiếp theo đây mới là trò hay chân chính sao?” Một nữ sinh tóc ngắn khá xinh đẹp nói.

“Mộ Vy Vy có thể đàn lại được khúc nhạc của Chu Lâm Na, nhưng lát nữa Chu Lâm Na đàn lại được khúc nhạc của Mộ Vy Vy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tuyệt phẩm (1)

Chu Hiểu Cẩm, người hầu của Chu Lâm Na, nghe thấy mọi người nói kháy Chu Lâm Na thì không phục lên tiếng, “Nói cái gì mà chưa đàn bao giờ, đúng là giả vờ giả vịt, chắc chắn cô ta đã đàn vô số lần rồi.”

“Đúng vậy, Lâm Na của chúng tôi không phát huy toàn bộ thực lực mà thôi.”

...

Mấy nữ sinh lớp dương cầm đồng loạt quăng ánh mắt xem thường cho cô ta. Nữ sinh tóc ngắn liếc mắt nhìn cô gái lớp dưới nói giúp cho Chu Lâm Na, “Trình độ cao nhất của Chu Lâm Na là mười hai nốt một giây, người ta mười sáu nốt một giây đã là nghiền áp rồi. Hơn nữa ở đoạn cuối cùng, có lẽ vì đoạn trước tiết tấu nhanh quá nên Chu Lâm Na đàn hơi rối loạn. Nhưng từ đầu đến cuối tốc độ tay và tiết tấu, cùng với cách khống chế mỗi nốt nhạc của Mộ Vy Vy đều vô cùng hoàn mỹ. Không hiểu cũng đừng làm mất mặt được không?”

Nếu nói cấp độ của Chu Lâm Na là chuyên nghiệp thì cấp độ của Mộ Vy Vy phải là bậc thầy hàng đầu.

“Thiên Thiên, nói với họ làm gì cho phí lời, lát nữa nhìn xem Chu Lâm Na có tiếp chiêu được hay không là được rồi.” Kỷ Trình, cô nàng búi tóc kiêu cù tòi đứng cạnh Lạc Thiên Thiên nói.

Cố Vy Vy đàn xong, giáo viên âm nhạc cười khan, “Mộ Vy Vy, em... trông em không giống như chưa từng đàn qua khúc nhạc này.”

“Bình thường em không đàn bản “chuyến bay của chú ong vàng”.” Cố Vy Vy cười khẽ.

Người chủ trì nghe thấy cô đã diễn tấu xong, tò mò hỏi, “Bây giờ đến lượt cô chọn khúc nhạc, chuẩn bị đàn khúc nào vậy?”

Cố Vy Vy hoạt động khớp tay, thần bí cười, “Một khúc Étude.”

*Étude: (tiếng Pháp) được hiểu nôm na là “khúc luyện”, là một bản nhạc ngắn để người chơi luyện tập.

Chu Lâm Na hít một hơi thật sâu, vực dậy tinh thần. Cô ta không thể thua, càng không thể thua Mộ Vy Vy được.

Nhưng mà, sau khi Cố Vy Vy nhanh chóng đàn một ô nhịp* xong thì đầu cô ta chợt trống rỗng.

*Ô nhịp: là một phần của khuôn nhạc.

Không chỉ cô ta, giáo viên âm nhạc và phóng viên phỏng vấn sau khi nghe ra khúc nhạc cô đàn thì sắc mặt đều thay đổi.

Khúc nhạc mà Cố Vy Vy đàn không trào dâng thú vị như “chuyến bay của chú ong vàng” mà là một khúc nhạc dương cầm rất hiếm khi được đàn vì độ khó cực cao.

“Đàn cái gì vậy, nghe cũng chưa từng nghe qua. Vẫn là khúc Lâm Na đàn nghe hay nhất.”

“Thật là khó nghe chết mất, cô ta đang đàn linh tinh đúng không?”

...

Lạc Thiên Thiên và các nữ sinh học âm nhạc nhìn những người vừa nói như nhìn bọn ngốc, nhưng không rảnh để lý luận với họ.

Một đám người không chớp mắt nhìn chăm chăm ngón tay Cố Vy Vy như nhảy múa trên phím đàn, mắt cũng không dám chớp một cái, sợ sẽ bỏ qua chi tiết nào đó.

Nhưng cô đàn quá nhanh, cách đàn thực sự quý dị, cực kỳ khác thường, khúc nhạc lại nhẹ nhàng thú vị, ngắn ngủi bốn phút liền kết thúc diễn tấu.

Sau khi Cố Vy Vy đàn xong, Chu Lâm Na ngồi phía đối diện cô rất lâu cũng không bắt đầu, khuôn mặt có phần tái nhợt suy sụp.

Chu Hiểu Cầm và vài “học muội” ủng hộ cô ta có chút lo lắng, “Sắc mặt của Lâm Na không tốt, liệu có phải bị bệnh rồi không?”

*Học muội: nữ sinh học lớp dưới.

Kỷ Trình vui sướng khi người khác gặp họa, nhếch môi cười lạnh, “Cô ta không phải mắc bệnh, cô ta là bị Mộ Vy Vy dọa ra bóng ma tâm lý hiểu không?”

“Mộ Vy Vy thực sự là điên rồi, trực tiếp đàn khúc “Feux Follets” của Liszt*.” Một nữ sinh khác kinh ngạc không thôi.

*Fuey Follets của Liszt: tạm dịch là “ma trôi”, một trong những bản nhạc Étude nổi tiếng của Liszt, tên đầy đủ là Franz Liszt (1811 – 1886), một nghệ sĩ dương cầm và nhà soạn nhạc người Hungary.

Chu Hiểu Cầm nghe thấy, không phục nói, “Liszt thì sao chứ, lúc trước Lâm Na đàn “La Campanella” của Liszt cũng rất tốt, khúc này cậu ấy không thường đàn, một lát nữa sẽ đàn được, chờ mà xem”

“Đợi cô ta một năm nữa cô ta cũng không đàn được.” Lạc Thiên Thiên nhìn bàn tay đang run rẩy của Chu Lâm Na, tiếp tục nói, “Đây là khúc Étude của ông vua dương cầm Liszt, người được cho là có đôi tay của một vị thần hay một ác quỷ, là một trong những “khúc luyện” đỉnh nhất thế giới, phải là người có kỹ thuật trình diễn cực cao mới có thể đàn được, dùng hai tay mà như dùng năm tay vậy. Chẳng có mấy nghệ sĩ dương cầm chuyên nghiệp dám khiêu chiến khúc nhạc này, Chu Lâm Na còn chưa đủ bản lĩnh nhé.”

“Đúng vậy, “Feux Follets” mới được coi là tuyệt phẩm nhé.”

“Ha ha, thảo nào Mộ Vy Vy chưa từng đàn “chuyến bay của chú ong vàng”, vì nó chỉ là trò trẻ con với người ta, người ta chỉ đàn các tuyệt phẩm thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tuyệt phẩm (2)

Tiếng trào phúng của mấy người Lạc Thiên Thiên và Kỷ Trình truyền vào tai Chu Lâm Na, sắc mặt cô ta càng thêm khó coi.

Bởi vì biết vài năm nay Mộ Vy Vy đều không đàn dương cầm, cho nên cô ta mới tin rằng thực lực của bản thân có thể nghiền nát cô, kết quả... Kết quả cô lại đàn “khúc luyện” đỉnh cao “Feux Follets”. Bản thân cô ta lại chẳng nhớ nổi dù chỉ một nốt cô vừa đàn.

Cố Vy Vy ung dung thường thức đáng về suy sụp của Chu Lâm Na, tốt bụng đề nghị, “Nếu không thì cô cũng nhìn nhạc phổ rồi đàn?”

Từ nhỏ giáo viên dạy đàn cho cô đều là các nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng thế giới, trình độ của Chu Lâm Na cũng chỉ bằng cô lúc tám tuổi mà thôi.

Lúc nhỏ, Mộ Vy Vy đàn dương cầm không tệ, thậm chí còn từng đoạt giải thưởng trong lễ hội âm nhạc. Chỉ có điều sau này không còn đàn nữa, không giống cô, cô không chỉ có những giáo viên tốt nhất mà còn có thể tùy tâm sở dục học thứ mà mình muốn học.

Giáo viên âm nhạc nhìn dáng vẻ của Chu Lâm Na, cười gượng nói, “Khúc nhạc này quá hiếm, nhất thời khó có thể tìm được nhạc phổ. Hay là em đổi một bản khác?”

Là giáo viên của Chu Lâm Na nên bà ta biết rõ trình độ của cô ta. Khúc nhạc này đừng nói là Chu Lâm Na, đến bà ta là giáo viên cũng không thể đàn được.

Lạc Thiên Thiên đứng cạnh đó rút ra một tập nhạc phổ hiếm, nhiệt tình đưa tới, “Cô Diệp, em có nhạc phổ đây ạ.”

Kỷ Trình đợi Lạc Thiên Thiên quay lại, nhỏ giọng hỏi, “Thiên Thiên, sao cậu lại giúp cô ta?”

Lạc Thiên Thiên lạnh lùng cười, “Yên tâm đi, có đưa nhạc phổ cho cô ta thì cô ta cũng không đàn được.”

Không có nhạc phổ, lát nữa cô ta sẽ lấy đó làm cớ để không đàn. Bây giờ đưa nhạc phổ cho cô ta, cô ta lại không đàn được, xem cô ta định làm gì.

Chu Lâm Na cắn chặt răng, căng da đầu mở nhạc phổ, nhìn thấy nốt nhạc dày đặc, da đầu tê dại, ngón tay càng run hơn.

“Quán quân Lâm Na, nhạc phổ cũng đưa cho cô rồi, vì sao cô còn chưa đàn?”

Kỷ Trình nhìn Chu Lâm Na bị nhạc phổ dọa đến sắc mặt trắng bệch, trong lòng không cần nói cũng biết có bao nhiêu vui vẻ.

Bởi vì cô ta, mấy người các cô mới không có tư cách tham gia thi đấu. Sau khi cô ta giành được quán quân, gần đây phòng học hàng ngày đều dùng để quay phim chụp ảnh cô ta, nhạc trường cũng toàn là mấy bản nhạc cô ta đánh, nghe tới mức bọn họ đau hết cả đầu.

Chu Hiểu Cầm và các fan của Chu Lâm Na nôn nóng chờ đợi, nhỏ giọng nói.

“Tin tưởng Lâm Na, cô ấy nhất định có thể đàn được.”

“Đúng vậy. Lâm Na có thể giành được quán quân, Mộ Vy Vy có thể đàn được, cô ấy nhất định có thể đàn được.”

...

“Hừ, còn không phải là quán quân sao?” Kỷ Trình lấy điện thoại, chuẩn bị tìm tòi những giải thưởng Mộ Vy Vy đã đạt được trước đó, đợi đến khi trang kết quả xuất hiện thì nhìn không chớp mắt.

“Oh shit!”

“Cái gì thế hả?”

“Tôi tìm được giải thưởng Mộ Vy Vy đạt được lúc học tiểu học.” Kỷ Trình đưa điện thoại cho mấy người trước mặt, chỉ bức ảnh bên trong nói, “Lễ hội âm nhạc quốc tế Liszt”, là lễ hội âm nhạc được tổ chức tại Áo nhằm kỷ niệm ông vua dương cầm Liszt, Mộ Vy Vy đạt giải nhất ở hạng mục nhi đồng.”

Lạc Thiên Thiên nghe xong, liếc mắt nhìn mấy người Chu Hiểu Cầm không còn lời nào để nói.

“Người ta học tiểu học đã lấy được giải thưởng quốc tế, người nào đó tuổi này mới lấy được giải thưởng trong nước mà khoe khoang cái gì?”

Kỷ Trình vội vàng lưu lại bức ảnh Mộ Vy Vy đạt giải thưởng lại, “Cha của cậu mãi mãi là cha của cậu, không phục thì treo lên đánh. Tôi quyết định rồi, muốn bái cha làm thầy.”

Mấy người bọn họ bởi vì Cố Vy Vy đàn một khúc “Feux Follets” mà thảo luận ngất trời, ở bên kia, Chu Lâm Na nhìn nhạc phổ mà mồ hôi lạnh túa ra, cố gắng ghi nhớ nhạc phổ, nhưng càng nhìn lại càng hoa mắt đau đầu.

Giáo viên âm nhạc và hiệu trưởng cũng sốt ruột đến mức toát mồ hôi hột. Chu Lâm Na vừa giành được giải quán quân, được truyền thông đưa tin là “thiên tài dương cầm”, mới chớp mắt mà đã thất bại thảm hại trước Mộ Vy Vy. Việc này truyền ra ngoài thì không chỉ cô ta mất mặt, trường học của bọn họ cũng theo cô ta mà xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Một ở trên trời, một ở dưới đất

“Chuyến bay của chú ong” không thể so sánh với “khúc luyện” đỉnh cao “Feux Follets” được. Cô ta rõ ràng quen biết Mộ Vy Vy, vì sao lại ngu xuẩn đi khiêu chiến một đối thủ mạnh như vậy?

Này chẳng phải là tự tìm đường chết, chìa mặt ra bảo người ta đánh sao?

Giáo viên âm nhạc Diệp My và hiệu trưởng nhìn Chu Lâm Na không thể đàn được, đang sốt ruột tới mức sứt đầu mẻ trán thì có một cuộc gọi đến.

Diệp My nhận điện thoại, lớn tiếng nói, “Là đài truyền hình thủ đô sao, thật ngại quá, Lâm Na còn có chút việc nên chậm trễ. Giờ chúng tôi qua đó ngay đây, khoảng một tiếng nữa thì tới...”

Cuộc điện thoại này thực sự là cứu nguy kịp thời.

Diệp My nghe điện thoại xong thì vội vàng nói với phóng viên, “Ngại quá, Lâm Na còn có một cuộc phỏng vấn với đài truyền hình, sắp tới thời gian rồi, hay là... chỉ quay tới đây thôi?”

Lý do này rất hợp lý, có thể làm cái cớ cho Chu Lâm Na.

Phóng viên phỏng vấn liếc nhìn Chu Lâm Na, cười nói, “Quay đến đây chắc là đủ rồi. Nếu Lâm Na vẫn còn cuộc phỏng vấn khác thì chúng tôi không làm phiền nữa.”

Kỹ thuật đàn của Mộ Vy Vy quả thực hơn người, nghiền nát được quán quân Chu Lâm Na, nhưng người mà trường trung học Anh Thành đang cực lực ủng hộ là Chu Lâm Na. Hơn nữa bác của Chu Lâm Na là Chu Mỹ Cầm, phu nhân của tổng giám đốc tập đoàn Long Thăng, người đã chào hỏi với tập chí của họ từ sớm, không những thế, cô ta còn có một người chị họ là tiểu hoa đán đang nổi tiếng - Lê Hình Nhi.

Cô ta chỉ là một phóng viên nhỏ, không thể bởi vì một Mộ Vy Vy mà đắc tội với trường trung học Anh Thành và phu nhân của tổng giám đốc tập đoàn Long Thăng được.

Mặc dù Chu Lâm Na không cam lòng, nhưng cũng biết tiếp tục ở lại đây cũng không thể đàn được khúc “Feux Follets”.

Mấy người bên cô Diệp cũng là đang giúp cô ta giải vây, vì thế thuận thế đứng dậy nói, “Mộ Vy Vy, bây giờ tôi phải đến đài truyền hình tham gia phỏng vấn, không có thời gian so tài với cô. Lần sau có cơ hội lại nói.”

Kỷ Trình và Lạc Thiên Thiên không còn gì để nói, rõ ràng bản thân không đàn được, Chu Lâm Na lại có thể không biết xấu hổ mà nói mình có việc cần phải đi ngay.

“Đàn không được chính là đàn không được, lấy cớ làm gì?”

“Kỹ năng đàn so với Mộ Vy Vy, một ở trên trời, một ở dưới đất. Cô ta lấy đầu ra mặt mũi mà không ngừng đi phỏng vấn đây đó, tự nhận là thiên tài dương cầm chứ?”

...

So với bọn họ tức giận bất bình, Cố Vy Vy lại bình tĩnh, chỉ hỏi một câu, “Đồ của tôi đâu?”

Mặc dù là một ít đồ không đáng bao nhiêu tiền, nhưng có cả di vật của mẹ và ông ngoại của Mộ Vy Vy, cô nhất định phải lấy lại.

“À, đã giúp cô gửi về nhà họ Lê rồi. Nếu cô muốn thì về nhà lấy đi.” Chu Lâm Na nói xong, cao ngạo rời khỏi.

Cố Vy Vy cắn răng. Cô ta rõ ràng biết cô đã rời khỏi nhà họ Lê, lại cố ý gửi đồ đạc của cô về nhà họ Lê.

Cô đang nghĩ làm thế nào để lấy lại đồ đạc từ nhà họ Lê thì đột nhiên có hai cô gái chặn đường.

Cô gái búi tóc kiểu củ tỏi kích động gọi to, “Cha, đuổi kịp cha rồi.”

“...”

Cố Vy Vy giật giật khóe miệng, cha là cái quỷ gì?

“Từ lúc cô đàn khúc ‘Feux Follets’ nghiền nát Chu Lâm Na thì cô chính là cha của tôi.”

Lạc Thiên Thiên, cô gái có mái tóc ngắn tròn mắt nhìn cô bạn Kỷ Trinh đang gọi cha, “Ai muốn đưa con gái lớn như cậu, đừng vờ ngớ ngẩn nữa.”

“Có chuyện gì sao?” Cố Vy Vy thấy hai người trước mắt không có ác ý, hỏi một câu.

Lạc Thiên Thiên chìa tay về phía cô, “Lạc Thiên Thiên, cao tam*. Chúng ta làm bạn đi.”

*Cao tam: Trong hệ thống giáo dục của Trung Quốc, THCS được gọi là sơ trung, THPT là cao trung, cao trung bao gồm: cao nhất, cao nhị, cao tam tương đương với lớp 10,11,12 ở Việt Nam.

“Còn có tôi, Kỷ Trinh.” Trong mắt Kỷ Trinh tràn đầy sự sùng bái.

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Phí phạm của trời, thiên lý bất dung

Cố Vy Vy nhớ, hai người bọn họ hình như là bạn học cùng lớp dương cầm với Chu Lâm Na.

Vừa nghe thấy lời bọn họ nói thì hình như là vì cô làm Chu Lâm Na mất mặt nên mới đến tìm cô.

Vì thế, cô chìa tay ra bắt tay với hai người, “Nói đi, có chuyện gì?”

Kỷ Trinh không chỉ không buông tay mà còn dùng cả hai tay bắt lấy tay cô, nắm lấy còn không kìm lòng được mà sờ soạng. “Cha, cha để con cầm một chút, có lẽ dính được chút tiền khí của cha thì kỹ năng đàn của con sẽ được nâng cao, có thể vượt qua kỳ thi lên cấp.”

Lạc Thiên Thiên trực tiếp nói rõ mục đích, “Chúng tôi muốn cô dạy đàn cho chúng tôi”.

Kỹ năng đàn của cô không chỉ cao hơn giáo viên âm nhạc của bọn họ mà ngay cả giảng viên của học viện âm nhạc sợ rằng cũng không có mấy người có thể so sánh được, bọn họ cần giáo viên có thực lực như vậy.

Cố Vy Vy suy nghĩ một chút, “Có học phí không?”

Bây giờ cô đang sống nhờ khoản tiền sinh hoạt mà bà cụ Phó cho, nhưng nếu đã tính sau này không dựa vào nhà họ Phó tiếp tế nữa thì phải tự mình nghĩ cách kiếm tiền.

Lạc Thiên Thiên dứt khoát đồng ý, “Được, dựa theo học phí của lớp học dương cầm để tính.”

“Nhưng mà...” Kỷ Trinh tội nghiệp chớp chớp mắt, hỏi, “Chúng con tháng sau phải thi rồi, hôm nay có thể bắt đầu học không? Con thành khẩn mong cha cứu giúp.”

Khóe miệng Cố Vy Vy giật giật, “Cô có thể đổi một cách xưng hô khác không?”

“Vậy gọi là đại thần.” Ký Trình vỗ ngực, nói, “Gọi tôi là Chanh Tử, gọi cô ấy là Thiên Thiên là được.”

“Đi thôi, đến nhà tôi đi. Cha mẹ tôi ra nước ngoài không có nhà.” Lạc Thiên Thiên nói xong, quay đầu đi trước dẫn đường.

Cố Vy Vy cùng hai người đi đến nhà Lạc Thiên Thiên, cha của Lạc Thiên Thiên là nhà soạn nhạc, cho nên các nhạc cụ đều có đủ, thuận lợi cho bọn họ học tập.

Ký Trình đàn hai lần, được cô chỉ ra chỗ sai thì gục đầu xuống đàn, dờ sống dờ chết mà thờ dài, “Chu Lâm Na vừa giành được giải quán quân, được học viện âm nhạc tuyển thẳng, còn đủ loại phỏng vấn, có công ty đĩa nhạc muốn ký kết hợp đồng... mà tôi thì ngay cả thi lên cấp còn khó như vậy?”

Lạc Thiên Thiên bê nước hoa quả lại, đưa cho các cô mỗi người một cốc, “Học viện âm nhạc, công ty đĩa nhạc và mấy công ty truyền thông đều là nể mặt tập đoàn Long Thắng, ai bảo bác của người ta là phu nhân của tổng giám đốc, còn có một người chị họ là tiểu hoa đán nổi tiếng Lê Hình Nhi chứ?”

Cố Vy Vy ngồi đó, mặt không thay đổi mà nhấp một ngụm nước hoa quả. Lúc trước Mộ Vy Vy không học ở trường trung học Anh Thành mà sau khi xảy ra tai nạn mới chuyển đến đây, cho nên, cũng không có ai biết cô mới chính là cô chủ của tập đoàn Long Thắng.

Sau khi Lê Gia Thành và Chu Mỹ Cẩm tái hôn, ở trường học ai ai cũng biết Lê Tương Tương là cô chủ của tập đoàn Long Thắng, Chu Lâm Na là cháu gái ruột của phu nhân tập đoàn Long Thắng nên đều quan tâm hai người hơn. Nhưng không ai biết, người sáng lập tập đoàn Long Thắng là ông ngoại của Mộ Vy Vy, Mộ Long Thắng, mà không phải là Lê Gia Thành và Chu Mỹ Cẩm.

Ký Trình cầm ly nước trái cây, khoanh chân ngồi xuống, tò mò hỏi, “Đại thần, cô chuẩn bị thi vào trường nào, cũng chuẩn bị thi vào học viện âm nhạc sao?”

Cố Vy Vy lắc đầu, “Tôi chuẩn bị thi vào học viện điện ảnh.”

Hôm nay đến trường lấy đồ của Mộ Vy Vy để cầm giấy tờ chứng minh chuẩn bị báo danh ở học viện điện ảnh.

“Học viện điện ảnh?” Lạc Thiên Thiên không hiểu, hỏi, “Dựa vào thực lực của cô, nếu cô vào học viện âm nhạc, chỉ cần vài năm liền có thể trở thành nghệ sĩ dương cầm hàng đầu trong nước. Sao cô lại muốn học điện ảnh chứ?”

“Đúng vậy. Đại thần có thiên phú âm nhạc tốt như vậy, chạy đi học điện ảnh, chính là phí phạm của trời, thiên lý bất dung!” Ký Trình ra vẻ tiếc nuối rên sất không thành thép.

“Muốn học cái gì mà bản thân có hứng thú.” Cố Vy Vy cười khẽ.

Lúc trước, Lăng Nghiên diễn một bộ phim do Cố thị đầu tư, đạt doanh thu hàng chục tỷ trên toàn cầu, lấy vô số giải thưởng, một bước thành thần, trở thành ảnh hậu quốc tế hàng đầu. Nếu muốn kéo cô ta khỏi thần đàn thì phải ở cùng ngành với cô ta. Hơn nữa, cũng chỉ có tiến vào giới giải trí thì cô mới có thể đạt được mục đích trong thời gian ngắn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tuyệt sắc nhân gian (1)

Vì một vụ tai nạn giao thông mà sau khi tan làm, Phó Thời Khâm đã bị tắc trên đường gần một tiếng đồng hồ.

Nghe thấy tiếng ho khan của Phó Hàn Tranh ở ghế sau, anh ta liếc qua kính chiếu hậu nhìn người anh trai đã ốm mà vẫn ôm việc, “Anh, hay là anh chọn mất một lát. Em sợ là chưa đi được ngay đâu ạ.”

Phó Hàn Tranh nhìn đồng hồ, “Đến phía trước thì quay đầu, tới chung cư Cẩm Tú.”

“Vâng.”

Phó Thời Khâm lái xe đến phía trước một đoạn, rẽ vào một đường khác, sau đó lái thẳng tới chung cư Cẩm Tú gần công ty.

Trước đây, khi Phó thị xây dựng khu dân cư đã cắt riêng một khu vực ra để xây dựng một chung cư. Khi nào mà bận quá, không kịp quay về biệt thự Thiên Thủy thì họ sẽ về đây nghỉ ngơi. Có đôi khi Phó Thời Dịch trở lại cũng sống ở đây.

Phó Thời Khâm vừa lái xe vào, ngẩng đầu lên thấy trên tầng có ánh đèn.

“Hình như Phó lão tam đang ở đây...”

Phó Hàn Tranh gấp văn kiện lại, có chút khó chịu nhíu mày, “Trên xe còn thuốc không?”

Phó Thời Khâm đỡ xong, vừa tìm thuốc vừa lắc đầu, “Dù có thuốc thì anh vừa uống rượu cũng không thể uống được.”

“Đã sớm bảo anh nghỉ ngơi, giờ thì hay rồi, vừa bị cảm lại vừa đau dạ dày, nếu viêm ruột thừa mà tái phát thì chắc chắn phải đưa anh lên bàn phẫu thuật của Hà Trì đây.”

Bởi vì gần đây bận rộn đàm phán các công việc cụ thể trong vụ hợp tác sắp tới với tập đoàn Wilson mà người anh trai cuồng công việc của anh ta đã hai ngày cũng không có chợp mắt. Chiều nay, sau khi ký kết hợp đồng xong, mở một cuộc họp dài, lại tham gia một buổi tiệc, bây giờ, cảm nhẹ thành cảm nặng, mà bệnh dạ dày cũng tái phát.

“Không tìm được. Chúng ta lên trước đi, lát nữa để Phó lão tam đi mua.”

Phó Hàn Tranh ho hai tiếng, xuống xe đi về phía thang máy.

Phó Thời Khâm cầm lấy văn kiện, xách laptop chạy theo sau. Thang máy vừa đi lên thì ra trước, nhấn nút mở cửa, chân còn chưa vào đã gào lên.

“Phó lão tam, sao em bảo phải quay ba tháng không trở lại mà...”

Vừa đẩy cửa đi vào, nhìn thấy không phải em trai sinh đôi Phó Thời Dịch của mình mà là một cô gái vừa tắm xong, đi dép lê, mặc một bộ áo ngủ màu hồng phấn, còn đang lau tóc. Cô gái có ngũ quan cực kỳ tinh xảo, khuôn mặt xinh đẹp vì vừa mới tắm xong mà ứng hồng, đáng yêu vô cùng.

Trong mắt Phó Thời Khâm khó nén kinh diễm, nhưng mà nữ minh tinh trong scandal với Phó lão tam gần đây không phải là người này.

Cố Vy Vy ngơ ngác nhìn Phó Thời Khâm đột ngột xông vào cửa, lại nhìn Phó Hàn Tranh ở sau lưng anh ta.

Sao hai người bọn họ lại đến đây?

Phó Thời Khâm cười gượng đi vào, lòng tràn đầy hâm mộ ghen tị.

“Phó lão tam cũng thật là, đưa người về cũng không nói một tiếng.”

Ở trong giới giải trí sừng sững thật đấy, cô gái nào đưa về cũng đều đẹp như tiên.

Hình như có chút quen mắt.

Cố Vy Vy, “...”

Đồ ngốc này mù à?

Phó Hàn Tranh nhìn cô, mặt không biểu cảm, bước vào, trực tiếp đi vào phòng làm việc.

Phó Thời Khâm vội vàng đi tìm Phó Thời Dịch khắp nhà, không tìm được người liên lạc gọi điện thoại luôn, “Phó lão tam, em tán tỉnh đâu được cô nàng tuyệt sắc nhân gian này vậy? Em không biết chứ, mấy ngày gần đây, cô nàng Mộ Vy Vy ở trong nhà chúng ta ấy suốt ngày đầu độc mắt anh. Rõ ràng ngực chẳng có gì mà cứ thích mặc đồ trễ ngực, còn dán lông mi giả dài như cái quạt...”

“Phó lão nhị, anh nói cái gì?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói ngái ngủ của Phó Thời Dịch, “Cái gì mà tuyệt sắc nhân gian, đêm nay ông đây còn phải diễn nữa nhè, cúp đây.”

Phó Thời Khâm nghi hoặc nhìn di động, còn phải diễn đêm?

Phó lão tam không quay lại, vậy người đẹp ở trong phòng là từ đâu đến?

Cố Vy Vy nghe anh ta gọi điện thoại nói xấu bản thân, âm thầm nghĩ rằng, “Cậu hai, hình như anh... còn thiếu tôi một tiếng cha thì phải?”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tuyệt sắc nhân gian (2)

“Bịch” một tiếng, điện thoại của Phó Thời Khâm rơi xuống đất, nhìn cô như nhìn thấy quỷ, “Mộ... Mộ Vy Vy?”

Cái người như yêu quái làm cay mắt con người ta sao lại có thể xinh đẹp đáng yêu như thế này chứ?

Cố Vy Vy lại gần, nhặt điện thoại di động đưa cho anh ta, “Lần trước đi vội, còn chưa kịp gọi một tiếng cha. Hôm nay nên bù cho tôi, nhỉ?

Phó Thời Khâm khẩn trương chỉ phòng làm việc, “Anh... Anh tôi gọi tôi rồi...”

Nói xong, cầm lấy điện thoại đi về phía phòng làm việc.

Cố Vy Vy quay đầu đi về phòng bếp xem nồi cháo mình đang nấu.

Lúc trước Phó Hàn Tranh đuổi cô ra khỏi biệt thự Thiên thủy, bây giờ anh lại đến đây, xem ra không có cách nào ở lại đây được nữa.

Phó Thời Khâm vào phòng làm việc, ngạc nhiên không thôi mà kể lại phát hiện quan trọng của bản thân, “Anh, anh nhận ra không?”

“Đó là Mộ Vy Vy, chính là Mộ Vy Vy trang điểm giống như yêu quái trong nhà chúng ta ấy, Mộ Vy Vy ngày ngày làm phiền anh đó.”

“Thì ra mặt mộc lại xinh đẹp như vậy, lúc trước cô ta tự tàn phá bản thân mình là nghĩ gì thế?”

...

Phó Hàn Tranh không chịu được sự ồn ào của anh ta, “Thuốc đâu?”

Phó Thời Khâm đang tò mò vô cùng về suy nghĩ của anh mình, không quan tâm tiếp tục hỏi, “Anh, nhìn thấy cô gái chính mình đuổi ra khỏi nhà xinh đẹp như vậy, anh không thấy kinh ngạc chút nào sao? Không thấy hối hận?”

Khuôn mặt Phó Hàn Tranh vẫn lạnh lùng như thường, hỏi ngược lại, “Anh hỏi em, thuốc đâu?”

Phó Thời Khâm nghe giọng điệu của anh không đúng, lập tức nghẹn lại một bụng những gì muốn nói, ra ngoài tìm Cố Vy Vy đang xào rau ở trong bếp.

“Ừm... Ở đây có thuốc cảm cúm hay thuốc dạ dày không? Loại mà người vừa uống rượu xong uống được ấy. Anh trai tôi bị bệnh.”

“Không có, đều hết hạn nên vứt hết rồi.” Cố Vy Vy thờ ơ.

Phó Thời Khâm gãi đầu, “Vậy cô rót cho anh tôi một cốc nước nhé, tôi ra ngoài mua thuốc.”

Nói xong, cũng không quan tâm cô có đồng ý hay không mà đi ra ngoài luôn.

Cố Vy Vy liếc nhìn phòng làm việc, không tình nguyện mở tủ lạnh lấy hành, gừng và củ cải trắng ra.

Cắt hành, gừng, củ cải trắng cho vào trong nồi rồi đổ nước vào nấu, nấu hơn hai mươi phút được một bát canh, bung đến phòng làm việc rồi gõ cửa.

Phó Hàn Tranh đang nhắm mắt tựa vào ghế, nghe thấy tiếng gõ cửa liền nói, “Vào đi.”

Cố Vy Vy đặt bát canh vừa nấu xong lên trên bàn, “Anh uống cái này đi, sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút.”

Phó Hàn Tranh nghe tiếng mở mắt, sững sờ nhìn cặp mắt trong suốt sáng ngời của cô gái hai giây rồi nhìn lướt qua bát canh vẫn còn nóng trên bàn.

“Tôi còn nấu cháo, nếu anh muốn ăn thì cứ nói.” Cô Vy Vy nghĩ, dù sao cũng ở nhà của anh nên khách sáo nói vậy.

Sau đó, cô ra ngoài, xào hai món ăn chay rồi chuẩn bị ăn cơm.

Vừa đặt cơm lên bàn, cửa phòng làm việc mở ra, Phó Hàn Tranh đi ra, ngồi xuống bàn ăn.

Cố Vy Vy, “...”

Cô thực sự chỉ khách sáo thôi, cứ nghĩ là anh chắc chắn sẽ không ăn cơm cô nấu, ai ngờ anh lại ăn thật.

Cố Vy Vy đứng dậy, quay lại phòng bếp, múc một bát cháo cho Phó Hàn Tranh, sau khi ngồi xuống liền giải thích một chút, “Ở đây gần trường học, bà cụ Phó đề tôi chuyển sang đây, tôi... ngày mai tôi sẽ đi tìm phòng trọ, tìm được sẽ nhanh chóng dọn ra ngoài.”

Có lẽ uống xong bát canh nóng nên thân thể bớt khó chịu, tâm trạng của Phó Hàn Tranh cũng tốt lên vài phần.

“Tôi không thường tới đây, cô có thể tiếp tục ở lại.”

“Ồ.”

Hai người im lặng ăn cơm, đều ăn ý mà không nhắc đến sự việc tối hôm đó.

Phó Hàn Tranh ăn xong một bát cháo, hỏi, “Cô dùng cái gì để đổi lấy bức tranh của ông cụ Minh?”

Ban đầu, anh đưa ra vô số điều kiện trao đổi, ông cụ Minh đều không đáp ứng, cuối cùng nói với bọn họ là cô mang đồ tới đổi với ông ta.

“Ông ngoại tôi để lại một bản kỳ phổ, trong tay ông cụ Minh có nửa cuốn trước, luôn muốn tìm nửa cuốn còn lại.” Cố Vy Vy thành thực nói.

Minh Tông Viễn là một người mê tranh, cũng là một người mê cờ.

“Vậy bánh kem thì sao?” Cặp mắt đen thâm thúy của Phó Hàn Tranh có phần sắc bén.

Chiếc bánh kem đó khiến vợ chồng Wilson phản ứng rất lớn.

“Tôi điều tra được từ trên mạng biết được bà Wilson thích loại bánh kem này nên tự làm một ít đưa tới.”

Cố Vy Vy cúi đầu khuấy cháo trong bát, bị ánh mắt sắc bén như dao nhìn chằm chằm khiến da đầu cô tê dại.

Phó Hàn Tranh gạt đầu, làm như tin tưởng lời thoái thác của cô, “Cô làm mấy việc này là muốn gì?”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Càng nói càng bản

Cố Vy Vy ngạc nhiên ngẩng đầu, đây là muốn cho cô lợi ích gì sao?

“Là bà cụ Phó nhờ tôi đi.”

Bà cụ Phó vừa cho cô chỗ ở, vừa cho cô tiền chi tiêu. Cô cũng không thể chiếm tiện nghi, cho nên khi bà hỏi cô có thể đi khuyên Minh Tông Viễn hay không, cô liền đi.

Phó Hàn Tranh, “Tuy rằng là bà nội bảo cô đi, nhưng cô thực sự đã giúp chúng tôi một việc rất lớn, chỉ cần không phải là yêu cầu quá đáng, nhà họ Phó có thể thỏa mãn cô.”

Cố Vy Vy trầm nghĩ, nếu người ta đã muốn cho thì cô có nên muốn chút gì đó, vì suy cho cùng thì hiện tại cô rất nghèo.

Phó Thời Khâm vừa mua thuốc về, nghe thấy hai người nói chuyện, tự mình múc một bát cháo ngồi xuống. Thấy Cố Vy Vy còn đang nghĩ muốn cái gì mà không biết nói thế nào liền nói luôn, “Cái này còn cần hỏi sao, cô ta đương nhiên muốn anh lấy thân báo đáp rồi.”

Cố Vy Vy trợn trừng mắt nhìn anh ta, đồ khốn kiếp nhà anh ta, cô cũng không có suy nghĩ xấu xa như vậy.

Phó Thời Khâm hoàn toàn không để ý ánh mắt của cô, cặp mắt lộ rõ bị ối nhìn Phó Hàn Tranh, “Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, trâu già gặm cỏ non, chiếm tiện nghi mà...”

Anh trai anh ta đối với phụ nữ như người bị bệnh sạch sẽ tới mức độ biến thái đối với vết bẩn vậy, người phụ nữ nào tới gần anh trong một mét thì anh đều ngại người ta làm ô nhiễm bầu không khí anh hít thở.

Lúc trước anh ta không rõ, anh ta từng giúp anh tìm bao nhiêu người đẹp mà anh không có hứng thú, sao lại ngủ với cô nàng khiến người cay mắt Mộ Vy Vy. Bây giờ mới biết, anh là mắt sáng như đuốc, đã sớm biết cô là một người đẹp.

Phó Hàn Tranh nhàn nhạt liếc Cố Vy Vy, dường như suy đoán liệu cô có yêu cầu như vậy hay không.

“Đưa tiền cho tôi là được. Ông ngoại tôi mua cuốn kỳ phổ kia mất khoảng năm đến sáu vạn, anh đưa cho tôi bằng đấy tiền là đủ rồi.”

Mộ Vy Vy có ý đồ với anh, nhưng giờ người nằm trong thân xác này là Cố Vy Vy cô. Cô không có chút hứng thú nào với anh cả, thậm chí tránh còn không kịp ấy chứ.

Phó Hàn Tranh gạt đầu, “Ngày mai Từ Khiêm sẽ mang qua đây.”

Cố Vy Vy thờ phào nhẹ nhõm, nhìn thấy cháo trong bát anh đã hết, khách sáo hỏi một câu, “Anh có muốn... ăn thêm một bát nữa?”

“Được.” Phó Hàn Tranh nhẹ giọng đồng ý.

Cố Vy Vy bĩu môi, anh không khách sáo thật đấy.

Cô lại đi múc một bát cháo cho anh, đợi Phó Hàn Tranh ăn xong quay lại phòng làm việc thì cô còn chưa ăn no, lại đi nấu mỳ ăn liền. Phó Thời Khâm lại không biết xấu hổ đi theo đòi một bát.

“Cô nói cô có phải ngốc không? Anh trai tôi lại không đáng giá bằng năm, sáu vạn?”

Cố Vy Vy vừa nấu mỳ vừa hừ lạnh, “Lúc trước chẳng phải anh bảo tôi cách xa anh trai anh một chút sao?”

“Ai bảo lúc đó cô trang điểm thành bộ dạng cay mắt như thế. Cô mà xinh đẹp sớm một chút thì tôi đã không cần cô rồi.”

Phó Thời Khâm nhìn cô từ đầu đến chân, người xinh đẹp thế này mà cô có thể trang điểm thành dọa người thế kia thì thực sự quá lợi hại.

Cố Vy Vy, “...”

Thế giới xem mặt này!

Phó Thời Khâm giúp bung mì đến phòng ăn, vừa ăn vừa hỏi, “Lúc trước cô tìm mọi cách có được anh trai tôi, bây giờ cơ hội tốt như vậy, thế nhưng lại không muốn anh ấy lấy thân báo đáp?”

Cố Vy Vy uống một ngụm canh, đưa ra một so sánh, “Anh có thể nghĩ theo cách này. Có một món ăn nhìn thì có vẻ rất ngon, lúc chưa ăn được thì cực kỳ muốn ăn, nhưng ăn rồi, kỳ thực cũng không ngon như vậy...”

Phó Thời Khâm chớp mắt, “Cho nên... anh tôi không ngon?”

Hai người đang nói, Phó Hàn Tranh đi ra từ phòng làm việc, không khí trong nháy mắt vô cùng xấu hổ.

Cố Vy Vy sững sờ hai giây, cuống quýt giải thích, “Ý tôi không phải thế, không phải nói anh không ngon...”

Phó Hàn Tranh thông dong rót nước uống thuốc, nhẹ nhàng liếc mắt một cái, “Vậy có nghĩa là ngon?”

“...” Cố Vy Vy hoá đá.

Cô chỉ là so sánh một chút thôi, vì sao càng nói càng bản chứ?

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Vì Sắc đẹp của anh

Phó Thời Khâm đang ngậm một miếng mì lớn trong miệng, lập tức trợn mắt há hốc mồm, ngây ngốc nhìn Phó Hàn Tranh khi anh nói ra câu nói kinh người vừa rồi.

Anh trai à, màn “lái xe” này của anh nhanh quá đấy!

*Lái xe: cách nói tán tỉnh/ trêu chọc trong ngôn ngữ mạng Trung Quốc.

Phó Hàn Tranh hỏi xong, vô cùng lãnh đạm trở về phòng làm việc cứ như lời nói vừa rồi căn bản không phải anh nói vậy.

Cố Vy Vy sống không còn gì luyến tiếc mà vỗ trán, cái nhà này mặc dù rộng lớn lại thoải mái, nhưng thật sự không thể ở lại được nữa.

Phó Thời Khâm hút sợi mì, cười bí ối hỏi, “Vậy rốt cuộc anh tôi ngon hay không ngon?”

“Cút!”

Cố Vy Vy vui đầu ăn hết bát mì, ăn xong đặt bát xuống liền đứng dậy về phòng, nhất quyết không bước khỏi phòng dù chỉ nửa bước.

Phó Thời Khâm ăn xong rồi còn không quên vơ vét bánh bích quy cùng đồ ăn vặt của cô vào phòng làm việc, vừa ăn vừa tám chuyện, “Anh, nói thật,

anh đã sớm biết Mộ Vy Vy không xấu rồi phải không?”

Phó Hàn Tranh vui đầu vào công việc, không để ý tới anh ta.

Phó Thời Khâm gặm miếng bánh bích quy, tiếp tục phân tích, “Cho nên, người trước giờ không chạm vào phụ nữ như anh mới quyết định “dục cự hoàn nghênh*” rồi “thuận nước đẩy thuyền” ngủ với Mộ Vy Vy...”

*Dục cự hoàn nghênh: giả bộ cự tuyệt nhưng cuối cùng lại hoan nghênh, làm điệu bộ.

Phó Hàn Tranh nghe được bốn chữ “dục cự hoàn nghênh”, ánh mắt lạnh lẽo âm u bắn thẳng về phía người vừa nói chuyện, “Em nói cái gì?”

“Em...”

Phó Thời Khâm bùng ly lên uống một hớp, nuốt thức ăn trong miệng xuống, “Em nói... Em nói Mộ Vy Vy “dục cự hoàn nghênh”, còn muốn ngủ với anh.”

Phó Hàn Tranh thần nhiên liếc anh ta một cái, không nói gì.

Phó Thời Khâm sợ anh không tin, tiếp tục nói, “Lúc trước cô ta theo đuổi anh không buông nhưng bị anh đẩy ra, cho nên bây giờ đòi chiêu mới, lấy lùi làm tiền đề lấy được thiện cảm của anh, dĩ nhiên mục đích cuối cùng cũng vẫn là vì sắc đẹp của anh thôi.”

Mộ Vy Vy vô tội mà phải nhận một cái “nồi*” như vậy đang nằm trong phòng ngủ sắp ngủ đến nơi, không nhịn được hắt hơi hai cái.

*Nồi: ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý chỉ gánh trách nhiệm, chịu tội thay,...

Phó Hàn Tranh lại cúi đầu tiếp tục xử lý công việc, “Nếu em không thể im lặng thì rút ra ngoài đi!”

“Em rút đây.” Phó Thời Khâm ôm đống đồ ăn vặt quả quyết rút ra khỏi phòng làm việc.

Phó Hàn Tranh khép một phần văn kiện vừa xem xong lại, lúc để sang một bên thì liếc thấy sách bài tập của học sinh cao trung để ở một góc bàn, trên mặt bìa sách, một cái tên được viết ngay ngắn khéo léo: Mộ Vy Vy, sau cái tên còn vẽ hình khuôn mặt cười theo kiểu hoạt họa rất đáng yêu.

Anh nhìn hình vẽ đó như suy nghĩ điều gì, khóe môi lảng lảng cong lên, rồi tiếp tục vui đầu làm việc.

...

Bây giờ sáng, Cố Vy Vy mặc tiểu mà tỉnh dậy, mơ mơ hồ hồ xuống giường đi vào nhà vệ sinh, cởi quần ngủ ngồi lên bồn cầu.

Sau khi giải quyết xong thì dụi mắt, đang chuẩn bị kéo quần đứng lên thì nhìn thấy một bóng người.

Cô ngây ngốc chớp chớp mắt, thấy rõ người đàn ông đang quần khăn tắm đứng dưới vòi hoa sen.

Giọt nước chảy dọc theo đường cong bắp thịt hoàn mỹ của người đàn ông, trên người vẫn còn ít bọt chưa được rửa sạch, rõ ràng là vì cô xông vào nên mới vội vàng lấy khăn tắm quần quanh.

Phó Hàn Tranh lau mái tóc vẫn còn nhỏ nước, nhìn thiếu nữ có cặp mắt ngái ngủ ngồi trên bồn cầu, bắp đùi và cặp mông trắng như tuyết cũng không thể không rơi vào trong đáy mắt.

Cố Vy Vy trừng mắt, nội tâm kêu gào: có cách gì có thể khiến cô chết nhanh một chút không?

Phó Hàn Tranh nhìn cô còn không chịu đi, hơi nhíu mày, “Cô còn muốn nhìn thêm bao lâu?”

Cố Vy Vy cứng đờ mà quay đầu nhìn tấm gương bên cạnh, tấm gương to lớn lại phản chiếu hình ảnh của Phó Hàn Tranh, cô giật mình vì sợ, không biết phải nhìn chỗ nào.

Nhưng không đi ra ngoài thì tình cảnh còn lúng túng hơn nữa.

Vì vậy, đứng lên kéo quần, co cẳng vọt ra khỏi nhà vệ sinh, dép rớt một chiếc cũng không dám quay lại nhặt.

Phó Thời Khâm đang vờn vai duỗi người trong phòng khách thì thấy cô mang theo xấu hổ chạy ra từ nhà vệ sinh, nhớ tới anh trai mình còn đang tắm ở bên trong, lập tức hiểu ra, “Mới sáng sớm đã đi ngắm anh tôi tắm, còn nói không mê mẩn sắc đẹp của anh ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Lãng Nghiên ghép tim thành công

“Ai lại đi tắm vào sáng sớm chứ?” Cố Vy Vy nổi giận thanh minh.

Phó Thời Khâm uống một hớp nước, nói, “Anh trai tôi luôn tắm trước khi ra cửa vào buổi sáng mà, chẳng phải cô từng đi xem rồi sao?”

“...” Cố Vy Vy không nói được câu nào.

Bởi vì Mộ Vy Vy quả thật có nhìn lên Phó Hàn Tranh tắm, cho nên bây giờ dù không phải cố ý nhưng cũng không nói rõ được.

Chuông cửa reo, Phó Thời Khâm đi ra mở cửa, là Từ Khiêm mang quần áo và bữa sáng tới.

Phó Thời Khâm khoác vai Từ Khiêm, chỉ chỉ Cố Vy Vy, “Lão Từ, đoán xem, cô ấy là ai?”

Từ Khiêm nhìn anh ta như nhìn một tên ngốc, gật đầu chào hỏi Cố Vy Vy, “Cô Mộ, đã lâu không gặp”.

“Mẹ kiếp, tôi còn chưa nhận ra được, sao anh lại nhận ra?” Phó Thời Khâm không phục.

Từ Khiêm không trả lời anh ta, trực tiếp đi đưa quần áo cho Phó Hàn Tranh, lúc đi ra thuận tiện nhặt chiếc dép của cô.

Không lâu sau, Phó Hàn Tranh đi ra, anh mặc một bộ âu phục màu xanh da trời được may thủ công, cà vạt màu xám bạc, nút cài tay áo sơ mi tinh xảo xa hoa, từ đầu đến chân đầy vẻ gọi cảm đặc biệt của một người đàn ông “cầm đực”.

Anh liếc mắt nhìn Từ Khiêm, “Đồ mang tới chưa?”

Từ Khiêm rút một tấm thẻ từ trong túi âu phục ra, “Đã hỏi qua ông cụ Minh rồi ạ, nửa phần kỳ phở này trị giá ba mươi vạn, cho nên tôi đã chuyển ba mươi vạn vào đây.”

Phó Hàn Tranh cầm chiếc thẻ rồi đưa đến trước mặt cô,

“Đây là giá của cuốn kỳ phở này sau khi tăng giá, đây là thù lao của cô.”

Cố Vy Vy không từ chối, nhận lấy thẻ, chân thành nói, “Cảm ơn... còn nữa... Vừa rồi tôi thật sự không phải cố ý, thật đó!”

“Biết rồi”. Mặt Phó Hàn Tranh không gọn sóng.

“Biết rồi, không phải là cô cố ý nhìn lên, được chưa?” Phó Thời Khâm nuốt trọn một cái sủi cảo hấp, tiện tay mở tivi, muốn xem tin tức buổi sáng.

“...” Cố Vy Vy giận muốn chết.

Nét mặt của hai người này rõ ràng cho thấy không tin lời cô nói.

Trước kia, Mộ Vy Vy thực sự thêm nhỏ dãi sắc đẹp của Phó Hàn Tranh nhưng bây giờ cô lại không có cách nào nói với bọn họ rằng mình không phải là Mộ Vy Vy, cho nên cô phải chịu trách nhiệm mọi việc làm mà Mộ Vy Vy đã làm trước đó.

Từ Khiêm nhìn thấy cô lúng túng nên lên tiếng giải vây, “Cô Mộ có thể giúp tôi lấy chén đĩa được không?”

Cố Vy Vy gật đầu, quay đầu vào phòng bếp lấy chén và thìa, vừa từ phòng bếp đi ra cũng là lúc tin tức đầu tiên xuất hiện trên tivi.

“Ảnh hậu nổi tiếng quốc tế vì bị bệnh tim đã tạm dừng hoạt động mấy năm nay, người hâm mộ vẫn luôn cầu phúc cho cô ấy. Mấy ngày trước, ca phẫu thuật ghép tim của ảnh hậu Lãng Nghiên đã thành công, hôm qua vừa xuất viện đã được vô số người hâm mộ nghênh đón. Tập đoàn Cố thị đã điều động mấy trăm nhân viên an ninh bảo vệ trật tự. Tổng giám đốc Cố thị Cố Tư Đình, cùng với phu nhân của chủ tịch tập đoàn Cố thị đích thân đến bệnh viện St.Paul đón ảnh hậu Lãng Nghiên xuất viện...”

“Cố Tư Đình và cô nàng họ Lãng này chắc chắn có quan hệ mờ ám...” Phó Thời Khâm vừa ăn vừa nghiêng răng nghiêng lợi lẩm bẩm.

Thân ảnh của Cố Tư Đình chỉ xuất hiện mấy giây trên tivi, giờ tay nhắc chân vẫn nhả nhận lịch thiệp như một quý tộc, đôi mắt từng luôn dừng lại vì cô nay lại dừng lại trên người Lãng Nghiên, người đang ngồi trên xe lăn...

Trái tim đã bị móc ra của cô chắc giờ đang ở trong người cô ta.

Cố Vy Vy nhìn tivi, tay bắt gặp run lên, đĩa thìa trong tay “choang” một tiếng rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Lời nói cuối cùng cô nghe được từ Cố Tư Đình trong ngày hôm ấy lại vang vọng bên tai.

“Sắp xếp phẫu thuật, lấy ra đi.”

Câu nói này cũng là dấu chấm hết cho hy vọng sống cuối cùng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Phó Hàn Tranh quan tâm hơi quá

Tiếng động chói tai khiến mấy người Phó Hàn Tranh đều quay lại nhìn.

Cố Vy Vy cuống quýt ngồi xuống nhặt mảnh vỡ trên đất nhằm che giấu vẻ mặt tái nhợt và hoảng loạn để tránh cho người khác nghi ngờ.

Nhưng mà, những hình ảnh cô vừa nhìn thấy lại như một cuộn phim quay chậm, không ngừng chiếu lại trong đầu cô, vậy nên, bàn tay bị mảnh sứ cắt qua cũng không cảm thấy đau đớn.

Phó Hàn Tranh cất bước đi tới, cầm lấy tay bị thương của cô, “Dừng lại!”

Phó Thời Khâm đưa khăn giấy qua, đi tìm băng keo cá nhân, Từ Khiêm thì nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ mảnh vỡ trên đất.

Phó Hàn Tranh lau vết máu trên tay cô, dùng băng keo cá nhân băng vết thương lại.

Vừa nâng mắt nhìn đã thấy sắc mặt cô tái nhợt, mắt ngân ngấn nước, như là đang cố nhịn đau vậy.

Phó Hàn Tranh hơi nhăn mày, liếc nhìn Từ Khiêm, “Gọi điện thoại cho Hà Trì.”

Phó Thời Khâm cảm thấy kỳ quái gãi đầu, “Đứt tay có đau như vậy không?”

Lúc trước cô nàng này treo tường bò cửa sổ, ngã đau như thế cũng không rên một tiếng, sao hôm nay lại yếu đuối như vậy chứ?

Từ Khiêm gọi điện thoại cho Hà Trì, bác sĩ tư của nhà họ Phó, sau khi kết nối được thì đưa cho Phó Hàn Tranh.

“Cho em hai mươi phút, tôi chung cư Cẩm Tú.”

Hà Trì ở bên kia đầu điện thoại đang buồn ngủ, oán giận, “Tổng giám đốc Phó à, em vừa tan ca sau bốn ca giải phẫu, anh có thể có chút nhân tính tha cho em được hay không? Có bệnh thì tự mình đi khám đi.”

“Tình huống khẩn cấp, em phải tới đây.” Giọng nói của Phó Hàn Tranh lạnh đi mấy phần.

Hà Trì hít một hơi thật sâu, vừa rời giường, vừa nói, “Triệu chứng của người bệnh là gì?”

“Ngoại thương chảy máu, sắc mặt tái nhợt.”

“Bị thương thể nào? Chảy bao nhiêu cc máu?”

Phó Hàn Tranh suy nghĩ một chút, nói, “Mảnh vỡ cắt bị thương, khoảng chừng... 3cc.”

Người ở đầu bên kia điện thoại đã chuẩn bị xong, đang đi ra cửa, lập tức giận đến mức muốn ném điện thoại đi, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Em có mức tiền lương hằng năm là 7 con số mà chỉ để đi qua dán băng keo cá nhân sao?”

“Em còn mười tám phút, nếu không thì Phó thị sẽ không tài trợ dự án nghiên cứu mới của em nữa”. Phó Hàn Tranh nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Mười bảy phút sau, một người đàn ông đầu bù tóc rối đeo mắt kính thở hổn hển bước vào cửa, hung hãn trừng mắt nhìn Phó Hàn Tranh, “Sau này anh đừng có mà bị bệnh rồi nằm lên bàn mổ của em.”

Nếu không anh ta sẽ cắt anh thành từng mảnh rồi làm tiêu bản.

Phó Hàn Tranh xem thường uy hiếp của anh ta, chỉ chỉ Cố Vy Vy đang ngồi im trên ghế sofa với sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ.

Hà Trì bước lên trước, mở băng keo cá nhân ra xem vết thương một chút, bắt mạch chẩn đoán, “Vết thương không có vấn đề gì, có thể là do hoảng sợ,

lát nữa sẽ tốt thôi.”

“Hoảng sợ?” Phó Thời Khâm lăm bằm, lăm vờ một cái chén mà sợ tới như vậy?

Trước kia anh ta bị thương nằm viện, anh của anh ta còn không thèm nghỉ việc đến bệnh viện thăm anh ta một lần, bây giờ Mộ Vy Vy bị đứt tay rơi mấy giọt máu, anh không chỉ gọi Hà Trì tới mà còn đi làm muện? Người anh trai mà có bị sét đánh cũng không đi làm muện của anh ta đâu?

Sự quan tâm này hơi quá rồi.

Cô Vy Vy đã bình tĩnh lại, đứng dậy nói, “Tôi không sao, các người cứ đi đi.”

Nói xong cô liền trở lại phòng mình, cũng khóa cửa lại.

Hà Trì nhìn bóng lưng của người thiếu nữ, sau đó nghiêng đầu nhìn Phó Hàn Tranh, “Con gái riêng của anh à?”

Trên đời này còn có cô gái có thể khiến Phó Hàn Tranh khản trương như vậy, thần kỳ thật đấy.

Phó Hàn Tranh lạnh lùng liếc mắt, “Không phải”.

Phó Thời Khâm bị lời nói của Hà Trì làm cho nghẹn luôn miếng bánh bao vừa nuốt, khó khăn lắm mới nuốt xuống được, giải thích, “Có lẽ là bạn gái tương lai.”

“Bạn gái?” Hà Trì cướp lấy một cái bánh bao nhỏ trong tay anh ta, kinh ngạc hỏi, “Không phải anh ấy... thích đàn ông, là gay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Quỷ kế của Chu Lâm Na (1)

Không khí bên trong nhà đột nhiên lạnh đến dọa người.

“Cậu mới là gay, cả nhà cậu đều là gay.” Phó Thời Khâm lập tức thay anh mình biện minh.

Hà Trì liếc mắt nhìn cửa phòng Cố Vy Vy, nhỏ giọng nói với Phó Thời Khâm, “Cô gái nhỏ như vậy cũng ra tay được, anh ấy quá cảm thú rồi.”

Phó Hàn Tranh cất bước ra cửa, trước khi đi còn quăng lại một câu, “Nghiên cứu mới của em, từ ngày mai Phó thị sẽ rút vốn.”

Hà Trì vừa nghe thấy sẽ không đầu tư cho anh ta làm nghiên cứu lâm sàng, vội vàng đuổi theo, “Tổng giám đốc Phó, tổng giám đốc Phó à, có gì thì từ từ nói. Tại em kinh ngạc quá ấy mà, cô bé kia thanh thuần khá ái, anh với cô ấy là trời sinh một cặp, anh thật sự quá tình mắt...”

Phó Thời Khâm đi phía sau, nhìn đáng vẻ Hà Trì buông bỏ tiết tháo chạy theo nịnh hót, vừa thấy buồn cười vừa thấy không còn gì để mà nói.

Thực ra thì trước khi Cố Vy Vy và anh trai anh ta phát sinh quan hệ thì anh ta cũng từng hoài nghi như Hà Trì. Nói cho cùng thì một người đàn ông gần ba mươi tuổi mà không kết hôn, không hẹn hò, không gần nữ sắc, quả thật... Quả thật là quá không bình thường.

Lần trước Mộ Vy Vy phát hiện ra bức tranh là giả, còn thuyết phục được Minh Tông Viễn giúp đỡ, qua đó góp phần tạo nên sự thành công trong vụ hợp tác với nhà Wilson, nên anh ta đã thay đổi cách nhìn về cô rất nhiều. Nếu Mộ Vy Vy thực sự không cay mắt như trước thì anh ta sẽ không phản đối cô theo đuổi anh trai của anh ta nữa.

...

Tiếng ồn ào ngoài phòng đã biến mất, thần kinh căng thẳng của Cố Vy Vy mới thả lỏng, ôm đầu gối ngồi trên thảm, không thể kiềm chế được mà khóc thành tiếng.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn tìm kiếm các tin tức về nước A. Nhà họ Cố không tổ chức lễ tang cho cô, cũng chẳng thấy bất cứ ai vì cái chết của cô mà tỏ ra thương tiếc, thậm chí, người bên ngoài còn không biết Cố Vy Vy cô đã chết.

Người cô yêu, người cô y lại giờ chỉ quan tâm Lăng Nghiên, người đã cướp mất trái tim cô để sống tới bây giờ.

Cô nghĩ, bây giờ dù cô có đứng trước mặt bọn họ, cũng không ai tin cô chính là Cố Vy Vy.

Ngôi nhà cô từng không muốn xa rời nay đã không thể trở về nữa...

Người đàn ông đã từng nâng niu cưng chiều cô, hoá ra cũng không yêu cô như cô đã nghĩ.

Cô khóc một trận rồi lau sạch nước mắt trên mặt.

Trời cao để cho cô sống lại không phải để cô ẩn nấp ở nơi đất khách mà hối hận hay làm một kẻ đáng thương chỉ biết khóc lóc.

Lãng Nghiên, chúng ta sẽ nhanh gặp lại thôi, sẽ nhanh thôi...

...

Sau những cuộc gọi liên hoàn như muốn đoạt mệnh của Kỳ Trình, cô vội vàng rửa mặt, thay quần áo rồi rời khỏi nhà, tới nhà của Lạc Thiên Thiên, phụ đạo piano cho cô ấy và Kỳ Trình.

Buổi chiều mau chóng kết thúc, lúc trở về nhà thì Chu Lâm Na gọi điện tới.

“Mộ Vy Vy, cô có muốn lấy lại đồng đồ rác rưởi của cô hay không?”

“Ở đâu?” Cố Vy Vy hỏi.

Cô cũng đang định hai ngày sau đến nhà họ Lê lấy đồ về, cô ta lại tìm tới cô trước.

“Địa chỉ sẽ gửi cho cô, quá sáu giờ, tôi sẽ ném hết đồ của cô đi đấy.” Chu Lâm Na nói xong liền cúp điện thoại.

Lát sau, một tin nhắn được gửi đến, địa chỉ không phải nhà họ Lê cũng không phải nhà họ Chu mà là một khách sạn năm sao.

Cô bắt xe tới khách sạn, tới nơi thì thấy Chu Lâm Na đang ngồi trong khu ngồi chờ trong sảnh lớn của khách sạn. Cô ta mặc một chiếc váy đắt tiền, cầm túi xách Dior màu hồng nhạt, trông không khác mấy cô chủ nhà giàu.

“Đồ đâu?”

Chu Lâm Na đứng dậy đi về phía thang máy, “Trong phòng ở trên tầng, tự mình đi lấy đi.”

Cố Vy Vy đi theo, bước vào một phòng cao cấp, quả thật thấy được hành lý của Mộ Vy Vy.

“Trước kia chúng ta từng có xích mích, hôm nay trả đồ lại cho cô xem như là làm hòa.” Chu Lâm Na nói, rót hai ly rượu sâm panh.

“Uống ly rượu sâm panh này, chuyện trước kia của chúng ta cũng xoá bỏ.”

Cố Vy Vy nhận lấy ly, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, “Có thể dùng nhờ toilet một chút không?”

Chu Lâm Na chỉ phượng hướng, thấy cô đi vào nhà vệ sinh, khoe môi cong lên, lộ ra một nụ cười âm độc.

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Quỷ kế của Chu Lâm Na (2)

Lúc Cố Vy Vy đi ra đã đi không vững, đỡ tường lão đảo đến ghế sofa, không còn sức lực mà đứng dậy.

“Ly rượu kia... Cô cho cái gì vào trong đó?”

“Cho một ít thuốc khiến cô ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.” Chu Lâm Na nói xong, mở cửa một gian phòng khác, “Bác, đã chuẩn bị xong rồi?”

Một người phụ nữ trung niên với làn da được bảo dưỡng rất tốt, mặc quần áo đắt tiền đi ra, từ trên cao nhìn xuống Cố Vy Vy, người đã tê liệt ngồi trên ghế sofa.

Cố Vy Vy nhận ra người vừa đi ra là Chu Mỹ Cầm, kẻ thứ ba đã hại chết mẹ của Mộ Vy Vy mà thăng chức thành phu nhân tập đoàn Long Thăng, mới được gả vào nhà họ Lê không lâu trước đây, là bác ruột của Chu Lâm Na.

“Các người... lại muốn làm gì?”

Chu Mỹ Cầm ngồi xuống, sâu kín nói, “Đừng sợ, chúng tôi không có ác ý, chỉ là nghe nói bây giờ cô không có nhà để về, ở bên ngoài quả thật quá cực khổ, ngay cả đi học cũng không được...”

“Tôi không có nhà để về còn không phải là do bà ban tặng sao?” Cổ Vy Vy lạnh lùng cười.

Không có nhà họ Mộ giúp đỡ nhiều năm thì Chu Mỹ Cầm này chưa chắc đã được học đại học, chứ đừng nói là ra nước ngoài du học, còn về làm quản lý cấp cao của tập đoàn Long Thắng. Nhưng bà ta không hề thấy đủ mà cầu kết với Lê Gia Thành, từng bước từng bước không chể công ty. Sau khi Mộ Dao chết, bà ta và Lê Gia Thành không chút áy náy, nhanh chóng tổ chức đám cưới rồi chung sống, còn chiếm đoạt sản nghiệp của nhà họ Mộ. Bây giờ còn chạy tới trước mặt cô giả bộ tốt bụng.

“Đừng có mà không biết tốt xấu, bác tôi chỉ muốn sau này cô có thể sống tốt một chút, dù sao không phải ai cũng có thể được mai mối cho đồng sự Vương của tập đoàn Thiên Thịnh đâu.” Chu Lâm Na khinh bỉ nhìn cô.

Lần trước ở trường học, cô khiến cô ta thiếu chút nữa không xuống đài được, cô ta đã nhẫn nhịn suốt mấy ngày hôm nay.

Gần đây, bác của cô ta móc nối, tìm được cơ hội cho chị họ cô ta tham gia một bộ phim bom tấn do công ty truyền thông Thiên Thịnh đầu tư, đạo diễn là đạo diễn nổi tiếng Dịch An, người từng được đề cử trong các lễ trao giải quốc tế.

Chị họ cô ta tuy khá nổi tiếng nhưng chưa từng đóng phim điện ảnh. Nếu được diễn xuất trong bộ phim này thì địa vị cũng như tài nguyên sẽ tăng lên rất nhiều, thậm chí còn có khả năng giành được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất ấy chứ. Hơn nữa, gần đây Thiên Thịnh và Long Thắng đang đàm phán một vụ làm ăn quan trọng, mà người đóng vai trò quyết định lại là đồng sự Vương.

Người đồng sự Vương coi trọng là chị họ cô ta, nhưng bây giờ chị họ của cô ta đang lên, sao có thể xả thân mà giao mình cho tên quý hảo sắc Vương Vệ Đông này được. Vì vậy bọn họ đưa hình của Mộ Vy Vy cho ông ta, ông ta rất hài lòng nói hôm nay muốn gặp cô, cho nên cô ta mới giúp bác mình gọi Mộ Vy Vy tới đây.

Bây giờ cô đã uống ly rượu sâm panh bị bỏ thuốc kia, lát nữa chẳng phải sẽ mặc cho đồng sự Vương muốn làm gì thì làm sao?

Giao ra một Mộ Vy Vy, có thể thay chị họ đòi lấy tài nguyên điện ảnh tốt như vậy, và cả vụ hợp tác quan trọng của Long Thắng, quan trọng hơn là... Cũng thay cô ta diệt trừ chướng ngại vật gây cản trở này.

Dù sao thì với kỹ thuật chơi đàn điêu luyện của cô thì sau này khi hai người cùng vào học tại học viện âm nhạc thì cô chắc chắn đề đầu cô ta. Hơn nữa, sau khi cô trở thành món đồ chơi của đồng sự Vương thì cho dù anh Luật có thích cô đi nữa, cũng không có khả năng muốn một đôi giày rách đã bị người ta dùng rồi.

Cho nên, đây Mộ Vy Vy cho Vương Vệ Đông, đối với bọn họ là việc không thiệt mà vô vàn lợi ích, sao lại không làm chứ?

Chu Mỹ Cầm nhìn đồng hồ, đồng sự Vương cũng sắp đến nên thúc giục, “Lâm Na, ở đây không còn chuyện của cháu nữa, cháu về trước đi”.

Chu Lâm Na gật đầu một cái, lấy túi xách chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn không quên giục cổ Cổ Vy Vy một câu, “Mộ Vy Vy, sau này cô cứ làm món đồ chơi cho người khác đùa bỡn đi, nếu không thì quá lãng phí khuôn mặt như hồ ly tinh này của cô lắm, đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mưu mô ác độc của Chu Mỹ Cầm

Sau khi Chu Lâm Na rời đi, Chu Mỹ Cầm nhận điện thoại, nói số phòng cho người ở đầu dây bên kia.

Cổ Vy Vy cup mắt ngồi ở đó. Đồng sự Vương của công ty truyền thông Thiên Thịnh là một ông già hảo sắc nổi tiếng trên các báo lá cải, cực kỳ thích chơi đùa với các cô gái trẻ tầm mười mấy tuổi, từng có một cô gái mới xuất đạo còn rất trẻ bị ông ta chơi đùa quá mức mà tự sát.

Chu Mỹ Cầm đã cướp đi tất cả mọi thứ của nhà họ Mộ, giờ còn đưa cô cho loại mặt hàng này thì đúng là quá ác độc.

Mấy phút sau, chuông cửa reo lên, Chu Mỹ Cầm nhiệt tình đón người vào bên trong.

“Đồng sự Vương, cuối cùng thì ông cũng tới.”

Một người đàn ông trung niên bụng bia đi vào cùng với Chu Mỹ Cầm, dùng ánh mắt dâm dê mà nhìn Cổ Vy Vy đang ngồi trên sofa. Ông ta luôn thích

mấy cô nàng thanh thuần xinh đẹp thế này, hơn nữa với sắc vóc của cô cũng là hàng hiếm trong giới giải trí.

Vốn dĩ, ông ta muốn Lê Hình Nhi của nhà họ Lê, không ngờ bọn họ lại cho ông ta một vụ vật mê người gấp trăm lần Lê Hình Nhi.

Chu Mỹ Cầm nhìn về mặt thềm nhỏ dài của Vương Vệ Đông, biết ông ta hài lòng với sự sắp xếp của mình liền nói, “Đồng sự Vương, nếu ông đã hài lòng thì chuyện hợp tác với Long Thăng chúng tôi...”

“Yên tâm đi, bà Lê có lòng như vậy, mai tôi sẽ cho người tới ký hợp đồng với Long Thăng.”

Đôi mắt của Vương Vệ Đông tham lam nhìn Cố Vy Vy, một tay không nhịn được sờ lên bắp đùi thon dài của thiếu nữ.

Cô gái trước mắt như một bông hoa vậy, từ đầu đến chân đều xinh đẹp mê người khiến người ta muốn hái lấy.

Hôm nay Cố Vy Vy mặc quần jean, mặc dù là cách một lớp vải, nhưng cô vẫn cảm thấy ghê tởm đến buồn nôn.

Chu Mỹ Cầm vừa nghe đến ngày mai là có thể ký hợp đồng, vội vàng nói cảm ơn với Vương Vệ Đông, tiếp theo cũng nhắc một câu, “Đồng sự Vương, còn chuyện con gái tôi Hình Nhi muốn đóng bộ phim kia, ông xem có thể giúp đỡ con bé hay không? Gần đây Hình Nhi nhà chúng tôi nổi tiếng lắm, đồng sự Vương, nếu con bé tham gia bộ phim này thì chắc chắn sẽ giành giải thưởng...”

Bộ phim này là do đạo diễn giành vô số giải thưởng lớn thực hiện, nếu Hình Nhi đóng nữ chính thì chắc chắn sẽ giành được giải thưởng.

Tập đoàn Long Thăng đạt được vụ hợp tác này, nhà họ Lê chẳng mấy chốc sẽ bước vào hàng ngũ quý tộc nổi tiếng ở thủ đô.

Kể cả Duyệt Phuong Cur, nơi mấy phu nhân nhà giàu có tụ tập luôn ngại giá trị con người của bà ta không đủ nên không cho vào. Sau vụ hợp tác này, có khi bọn họ phải tới xin bà ta gia nhập ấy chứ?

“Tôi sẽ nhanh chóng chào hỏi với đạo diễn, nhân vật nữ chính nhất định là của cô Lê.” Tâm trạng của Vương Vệ Đông rất tốt, lập tức đáp ứng.

“Làm phiền đồng sự Vương rồi.” Chu Mỹ Cầm lấy lòng cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Cố Vy Vy lập tức sắc lạnh như dao.

“Vy Vy, đừng có quá tùy hứng, so với ở bên ngoài không nhà để về thì đi theo đồng sự Vương sẽ không lo cơm áo, cơ hội như vậy người khác cầu còn không được đâu.”

“Nếu tốt như vậy thì sao bà không để con gái của bà tới?” Cố Vy Vy nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt lạnh như băng, sắc bén bức người.

Lừa gạt cô tới đây, còn bỏ thuốc trong rượu, hóa ra là muốn đổi cô lấy hợp đồng cho tập đoàn Long Thăng, lấy tài nguyên điện ảnh cho Lê Hình Nhi.

Khó cực để cô chịu, tốt đẹp để bọn họ lấy, tính sao mà hay quá.

Vương Vệ Đông đã sớm sốt ruột, không nhịn được nháy mắt với Chu Mỹ Cầm, tỏ ý muốn bà ta đi nhanh một chút, đừng ngăn trở chuyện tốt của ông ta.

“Vậy tôi chờ tin tức tốt của đồng sự Vương.” Chu Mỹ Cầm vui tươi hơn hờ rồi khỏi, không kịp chờ đợi muốn về báo cho con gái cung tin tức tốt này.

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đồ Đê tiện xứng đôi với chó, thiên trường địa cửu

Nhưng mà, không chờ bà ta đi tới cửa, trong phòng đã vang lên tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt của Vương Vệ Đông.

Chu Mỹ Cầm bước nhanh trở lại, thiếu nữ vừa còn không có sức phản kháng giờ lại đang túm tóc Vương Vệ Đông, hung hãn động đầu ông ta vào tường.

Vương Vệ Đông bị đụng đến vỡ đầu chảy máu, hai mắt trợn ngược gục xuống.

“Đồng sự Vương? Đồng sự Vương?”

Chu Mỹ Cầm quỳ xuống đất gọi Vương Vệ Đông, nổi giận trừng mắt nhìn Cố Vy Vy, người vừa đã thương người, “Cô không biết người này có bao nhiêu quan trọng sao? Cô cô ý muốn kéo cả nhà cùng gặp họa với cô phải không?”

Bọn họ mất bao nhiêu công sức mới có thể móc nối được với đồng sự Vương, bây giờ lại bị cô phá hủy.

“Nếu các người đã muốn tôi gặp tai ương thì mọi người cùng nhau gặp tai ương mới vui chứ.” Cố Vy Vy rút khăn giấy, ung dung thong thả lau vết máu trên tay.

Bởi vì lúc nhỏ cô từng bị người khác bắt cóc, cho nên nhà họ Cố đã sắp xếp võ sư dạy cô thuật phòng thân, để có thể thoát thân khi gặp nguy hiểm. Nhưng mà mấy năm nay, ra vào đều có vệ sĩ của nhà họ Cố đi cùng, cho dù có lên ra ngoài thì cũng có sư phụ đi theo nên học võ nhưng không có đất dụng võ, hôm nay có thể coi như được thực hành.

“Cô... Không phải cô đã uống ly rượu đó rồi sao?” Chu Mỹ Cầm nhìn thấy ánh mắt của cô vẫn còn tỉnh táo, chẳng giống bộ dáng khi thuốc có tác dụng vừa rồi.

Từ khe cửa, bà ta chính mắt nhìn thấy cô đã uống ly rượu, lấy lượng thuốc bà ta đã bỏ thì cô không thể còn sức mà đánh người được.

“Đúng là tôi có uống, nhưng đã nôn ra rồi.”

Cô biết rõ Chu Lâm Na sẽ không có ý tốt gì, ngay trước mặt cô ta uống rượu chẳng qua là để cô ta buông bỏ phòng bị, nên vừa uống xong liền vào toilet ngay. Mặc dù còn lại cô ngay cả cơm trưa cũng nôn ra, nhưng cũng khiến bọn họ để lộ bộ mặt thật.

Vốn là, vừa rồi coi như cô trực tiếp lấy đồ đi, Chu Lâm Na cũng không cản được cô nhưng cô càng muốn ở lại nhìn xem bọn họ muốn làm cái gì.

Bọn họ cho rằng Mộ Vy Vy không thân không thích, tứ cố vô thân thì chỉ có thể mặc cho họ điều khiển, nhưng cô không phải là Mộ Vy Vy.

Chu Mỹ Cầm nhìn ánh mắt quý quyết và lạnh lẽo như ma quỷ của thiếu nữ, không khỏi sợ hãi đứng lên, “Thấy cô sống lang thang, tôi tốt bụng tìm cho cô một chỗ có thể có cuộc sống tốt, cô không cảm kích mà còn dám đánh người?”

“Thế à?” Cố Vy Vy cười nhạt, từng bước từng bước tới gần.

“Bà Lê tốt bụng thật đấy.”

Chu Mỹ Cầm theo bản năng lùi về phía sau, lùi vào bên trong phòng ngủ, muốn khóa cửa lại gọi điện cầu cứu, lại bị Cố Vy Vy đá văng cửa.

Cố Vy Vy nhìn lướt qua các loại dụng cụ tình thú ở trên giường, tiện tay cầm một cái cồng tay mà thương thức, cười nói, “Bà Lê suy nghĩ cho tôi như vậy, tôi đương nhiên cũng phải đền đáp lại cho bà chút gì đó chứ?”

Nói xong, đẩy mạnh Chu Mỹ Cầm lên giường, trực tiếp cồng một tay của bà ta vào đầu giường, sau đó cồng một tay khác ở bên kia.

Mặc dù Chu Mỹ Cầm lớn tuổi hơn cô, nhưng bao nhiêu năm sống trong nhung lụa, nên không có sức phản kháng.

“Mộ Vy Vy, cô muốn làm gì, cô mà dám làm vậy, cha cô sẽ không bỏ qua cho cô đâu.”

“Từ lúc ông ta lăn lên giường với bà thì ông ta đã không còn là cha tôi rồi. Bà đừng có nói ông ta là cha tôi hay bà là mẹ nuôi của tôi nữa, bà không thấy ghê nhưng tôi buồn nôn lắm.”

Kiểm tra chiếc cồng xong, Cố Vy Vy lại xuống giường đi tìm cây kéo rồi ngồi bên cạnh Chu Mỹ Cầm.

Chu Mỹ Cầm nhìn chăm chăm cây kéo sắc bén trong tay cô, run rẩy vì sợ, vẫn còn giả mồm ảt lẽ phải mà muốn biện minh, “Tôi chưa bao giờ cầu xin nhà họ Mộ giúp đỡ tôi, là chính nhà họ Mộ các cô tự nguyện giúp tôi. Tôi và cha cô là thật tình yêu nhau, nếu không phải không muốn làm mẹ cô tổn thương thì chúng tôi đã sớm...”

“Đồ dê tiện xứng đôi với chó, thiên trường địa cửu, các người đương nhiên là yêu nhau thật lòng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chu Mỹ Cầm ác giả ác báo

Cố Vy Vy vừa nói vừa chậm rãi cắt bộ quần áo đắt tiền của Chu Mỹ Cầm, để lộ từng chút từng chút cơ thể đầy quyền rũ của bà ta, cuối cùng, cả người chỉ còn lại mỗi chiếc quần lót ren.

“Mộ Vy Vy, cô mau dừng tay!”

“Cô mau dùng tay cho tôi, cứu mạng, người đâu, cứu mạng...”

Chu Mỹ Cẩm thấy tình huống không đúng, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, không ngừng gào thét cầu cứu.

Nhưng bà ta quên mất, vì sợ Mộ Vy Vy không chịu đi theo Vương Vệ Đông mà kêu cứu rước lấy phiền toái, nên bà ta cố ý đặt gian phòng cách âm tốt nhất này. Cho nên, bây giờ bà ta có gọi đến khăn giọng, cũng không có ai nghe được tiếng kêu cứu của bà ta.

Mộ Vy Vy chuẩn bị xong cho bà ta lại ra ngoài kéo Vương Vệ Đông đã ngất đi vào trong phòng. Cô phải mất bao công sức mới kéo ông ta lên giường được, rồi để ông ta đè lên thân thể trắng muốt của Chu Mỹ Cẩm.

Chu Mỹ Cẩm sợ hãi tới cùng cực mà thét chói tai, tay bị còng chẳng làm gì được, căn bản không có cách nào đẩy tên đàn ông mập mạp trên người mình ra.

Cố Vy Vy lấy điện thoại ra, chụp một tấm hình cho đôi trai gái có tư thế mập mờ trên giường, còn không quên xếp thêm nhiều tư thế cho bọn họ.

Chu Mỹ Cẩm thực sự là sợ tới mức ngốc luôn, khóc đến lớp trang điểm cũng nhoà đi, giọng khản đặc.

Cuối cùng, bắt đầu cầu xin.

“Vy Vy, con tha cho mẹ nuôi đi. Mẹ sẽ cho con về nhà ở, cho con đi học, chẳng phải con vẫn muốn sang Italia du học sao? Mẹ cho con đi...”

Cố Vy Vy cảm mấy mảnh vải còn lại từ quần áo của bà ta lau lớp trang điểm đã bị bà ta khóc đến nhoà đi, lạnh lùng cười khế.

“Mẹ tôi bị bà dùng kỹ thuật diễn vụng về này lừa nhiều năm như vậy, bên ngoài thì bà làm chị em tốt của mẹ tôi, ngầm ngầm lại cấu kết với Lê Gia Thành, mưu đoạt sản nghiệp nhà họ Mộ, bây giờ còn mong tôi tin tưởng bà, tha bà đi?”

“Mẹ nói thật mà. Nếu con không thích đồng sự Vương thì mẹ nuôi sẽ không ép con nữa, dù gì thì mẹ cũng nhìn con lớn lên, khi con còn bé, mẹ còn từng bế con nữa...”

Chu Mỹ Cẩm biết bây giờ cứng chọi cứng cũng vô dụng, vì vậy bắt đầu trò tình cảm, muốn khiến cô mềm lòng bỏ qua cho mình.

Cố Vy Vy lau phần chì kẻ mắt bị nhòe nơi khóe mắt của bà ta, “Khóc đến nhòa hết lớp trang điểm rồi, lát nữa đồng sự Vương nhìn thấy sẽ mất hứng lắm.”

“Mộ Vy Vy, cô là đồ điên. Nếu tôi mà xảy ra bất kỳ chuyện gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, đồng sự Vương cũng sẽ không bỏ qua cho cô, cô không muốn chết thì ngừng lại ngay...”

Chu Mỹ Cẩm vừa nghe cô nói như vậy thì hận đến muốn cắn nát răng.

Cố Vy Vy ung dung thông thả nhặt chiếc túi Hermes của Chu Mỹ Cẩm lên, tìm được nửa túi thuốc bột trong đó.

“Vừa rồi bà bỏ thứ này vào trong rượu, đúng không?”

Nói xong, rót một ly rượu sâm panh, đổ thuốc vào ly rượu trước mặt Chu Mỹ Cẩm, quơ quơ ly rượu bung tới mép giường.

Chu Mỹ Cẩm nhìn chằm chằm cái ly trong tay cô, kinh hoàng lắc đầu, “Cầm nó đi, tôi không uống, tôi không uống!”

“Yên tâm, đồ tốt như vậy, tôi đương nhiên phải để cho vị khách quan trọng nhất của bà.”

Cố Vy Vy nói xong, nắm chặt Vương Vệ Đông, rót thẳng ly rượu vừa được bỏ thuốc vào miệng ông ta. Vương Vệ Đông bị sặc rượu mà tỉnh dậy, một tay che đầu, một tay chỉ Cố Vy Vy đang đứng ở mép giường.

“Con nhóc thối tha này...”

“Đồng sự Vương, mau bắt cô ta lại!”

Vương Vệ Đông nhìn về phía người đang nói chuyện, thân thể đầy đặn của người phụ nữ đập vào mắt, thân thể ông ta đột nhiên nóng như lửa vậy. Thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, sao Vương Vệ Đông có thể nhớ được chuyện phải tính sổ với Cố Vy Vy được. Ông ta giống như một con dã thú động dục mà đè lên người Chu Mỹ Cẩm.

Chu Mỹ Cẩm khuất nhục thét chói tai, trợn mắt như sắp nứt ra nhìn Cố Vy Vy, “Mộ Vy Vy, cô chết không được tử tế, cô chết không được tử tế...”

“Bà Lê từ từ hưởng thụ đi, đêm nay sẽ rất đẹp.” Cố Vy Vy cười lạnh đóng cửa phòng, cầm rượu hành lý, không quay đầu lại rời khỏi gian phòng.

Chương 29: Cô có thể tự cởi quần áo không?

Lúc trở về chung cư Cẩm Tú đã là chín giờ tối.

Mặc dù đã nôn hết rượu đã uống ra nhưng cô vẫn không thể tránh khỏi còn một phần trong cơ thể. Lúc này, trong người cô như có một ngọn lửa chạy loạn vậy.

Dù cô đã mở máy lạnh hết mức có thể, nhưng vẫn nằm ở trên giường trần trọc mãi mà không ngủ được. Đã thế, theo thời gian trôi qua, thân thể càng ngày càng nóng ran, khát đến khô cổ.

Cố Vy Vy bò dậy, hứng nước lạnh vào đầy bồn tắm, lại lấy thêm đá viên trong tủ lạnh đổ vào, sau đó ngồi vào trong bồn tắm, ngâm mình trong dòng nước đá lạnh thấu xương, lúc này, cảm giác khó chịu nóng ran mới giảm đi một chút.

Trước kia, bất luận là gặp phải phiền toái gì, gặp nguy hiểm gì, cô vẫn tin chắc Cố Tư Đình nhất định sẽ tìm được cô, nhất định sẽ bảo vệ cô, nhưng bây giờ, anh ta sẽ không tìm cô nữa. Giờ người anh ta bảo vệ là Lăng Nghiên, người phụ nữ đã hại chết cô, móc mắt trái tim của cô để được sống.

Mất đi thân phận cô chủ nhà họ Cố này, chẳng còn ai quan tâm cô có chịu uất ức hay không, chẳng còn ai sẽ để ý tới sự sống chết của cô...

Cô ôm đầu gối ngồi trong bồn tắm đầy nước đá, không hay biết ở bên ngoài phòng khách, điện thoại đã vang lên rất nhiều lần.

...

Tập đoàn Phó thị.

Trước khi tan tầm ra về, Phó Hàn Tranh nhớ tới việc để quên một phần văn kiện quan trọng ở chung cư Cẩm Tú. Bởi vì sáng mai cần dùng đến, nên anh mới gọi điện thoại đến chung cư, muốn nhờ Mộ Vy Vy tìm trước để tiện cho sáng mai Từ Khiêm đến lấy rồi mang tới công ty, kết quả, điện thoại vẫn luôn reo, nhưng không có người nghe máy.

Liên tục gọi thêm mấy cuộc điện thoại cũng không ai nghe, Phó Hàn Tranh dứt khoát lái xe đến chung cư Cẩm Tú.

Vừa mở cửa chung cư, đập vào mặt là hơi lạnh như ngày mùa đông khiến anh nhũn mày lại, căn chung cư lạnh như một hầm băng vậy.

Anh tắt điều hòa, đi vào phòng làm việc tìm văn kiện.

Trước khi đi, thấy cửa phòng Cố Vy Vy mở nên đi qua xem thử một chút nhưng lại không thấy có ai trong phòng.

“Mộ Vy Vy?”

Đèn mở, điều hòa cũng mở, nhưng không thấy người đâu?

Anh tìm một vòng, cuối cùng đứng trước toilet gỗ cửa.

“Mộ Vy Vy?”

Gỗ mấy cái, bên trong không có tiếng đáp lại.

Nhưng cửa khóa.

Anh cho văn kiện vào túi, đi thẳng đến phòng làm việc tìm được chìa khóa dự phòng, mở cửa toilet.

Đẩy cửa đi vào liền thấy cô cuộn tròn trong bồn tắm đầy đá.

Mặt trắng bệch như tờ giấy, môi thâm tím vì lạnh.

“Cô đang làm gì vậy?”

Cố Vy Vy ngạc nhiên nhìn người vừa xông vào, quay đầu nhìn sang, trong chốc lát khẽ run lên.

“Không cần anh quan tâm, mời anh đi ra ngoài.”

Phó Hàn Tranh dùng một tay lấy khăn tắm, một tay kéo cô từ trong nước đá lên, cầm khăn tắm bọc lấy cả người cô...

Hơi thở đậm chất đàn ông phả vào mặt như một ngọn lửa đến từ thiên đàng thiêu đốt cô, nhấn chìm cô trong hơi nóng từ sâu thẳm bên trong. Thậm chí, ký ức về lần đầu tiên với anh cũng đột nhiên hiện lên trong đầu. Thân thể vốn đã lạnh nay lại nóng bừng lên, giống như một núi lửa sắp phun trào vậy.

“Đi ra ngoài, tôi bị người khác bỏ thuốc, anh lại muốn bị tôi cưỡng ép ngủ với tôi thêm một lần nữa sao?”

Cô nói xong, không kịp chờ đợi muốn nhích ra một khoảng trống với anh để tránh mình mất đi lý trí, sẽ làm ra động tác khác thường gì, nhưng mà chân cô đã sớm bị lạnh đến tê cứng, mỗi bước một bước thì cả người đã nghiêng ngã, gục xuống.

Phó Hàn Tranh vội đỡ lấy cô, sa sầm mặt bẻ cô lên, đưa cô về phòng, đặt lên giường.

“Cô có thể tự cởi quần áo không?”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thịt đưa đến miệng còn không ăn?

“...”

Cố Vy Vy vừa kinh ngạc vừa sợ hãi mở trừng mắt nhìn người đàn ông vừa nói ra lời kinh người kia.

Phó Hàn Tranh ném một bộ quần áo ngủ sạch lên giường, đứng quay lưng lại, “Thay đi, còn đến bệnh viện.”

“Không cần anh quan tâm, anh đi đi.” Cố Vy Vy lạnh giọng cự tuyệt, cô không muốn có thêm dính dáng gì với người đàn ông này.

Phó Hàn Tranh hoàn toàn làm lơ lời cự tuyệt của cô, cương quyết nói, “Cô tự mình làm hay là tôi làm?”

Cố Vy Vy cắn răng, bàn tay cứng ngắc run rẩy cởi nút áo ngủ, nhưng nút áo nhỏ nhỏ kia hình như có thù oán gì với cô, nửa ngày cũng không cởi được một nút.

Qua hai ba phút, Phó Hàn Tranh nghiêng đầu liếc mắt một cái, thấy cô còn chưa thay xong, dứt khoát bước tới tự mình động thủ, cởi áo ướn trên người cô, sau đó mặt không đổi sắc cầm khăn tắm lau nước trên người cô, mặc quần áo ngủ sạch sẽ lên, toàn bộ quá trình không đến hai phút.

Cố Vy Vy nhìn người đàn ông cài từng nút áo cho mình, mặc dù trên mặt vẫn là nét mặt lạnh lùng nhưng cô lại cảm thấy một chút ôn nhu khó hiểu.

Trong suốt quá trình đó, Phó Hàn Tranh không nói gì, mặc quần áo cho cô xong, lại cởi áo khoác ngoài của anh phục khoác lên người cô, sau đó bẻ cô đi ra ngoài.

Áo khoác vẫn còn mang hơi ấm của người, mũi Cố Vy Vy không khỏi cay cay. Cô chưa bao giờ nghĩ tới, trong cái đêm mà cô bất lực nhất, ở lại bên cạnh cô lại là Phó Hàn Tranh.

Lúc đi vào thang máy, cô nghẹn ngào thấp giọng nói cảm ơn, “Cám ơn anh.”

Sau khi bị Lăng Nghiên hại chết để lấy mất trái tim, bị Cố Tư Đình buông bỏ, rồi còn suýt bị nhà họ Chu đưa đi làm đồ chơi cho người khác...

Giờ khắc này, anh xuất hiện, cho cô ấm áp... thực sự đáng quý vô cùng....

Phó Hàn Tranh không nói lời nào đưa cô xuống tầng, đặt cô vào trong xe, cài chặt dây an toàn.

Sau đó, lái xe đưa cô đến bệnh viện trực thuộc Phó thị, trên đường đi còn gọi điện thoại báo cho Hà Trì.

Trên xe mở máy sưởi, Cố Vy Vy không cảm thấy lạnh, nhưng lại nóng đến khó chịu.

Cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang lái xe, ánh mắt có chút mê ly.

“Anh... Anh để tôi xuống xe đi”.

Ngồi trong xe cùng với anh, cô không nhìn được mà muốn nhào lên người anh.

“Tới ngay rồi đây.” Phó Hàn Tranh đạp chân ga, tăng tốc độ xe.

Xe đến bệnh viện, anh đậu xe xong liền xuống xe mở cửa bế cô xuống xe. Ai ngờ, còn không chờ anh bế cô xuống thì cô đã mất lý trí, ngửa cổ hôn lên môi anh.

Nụ hôn trực trực lại khiến cả thân thể lẫn linh hồn anh rung động trong chớp mắt.

Cô thiếu nữ non nớt nay đã biến thành yêu tinh hút hồn người.

Lý trí nói với anh, anh phải bế cô lên tầng, đưa cô tới chỗ bác sĩ, nhưng đôi môi mềm mại, thơm ngát của cô lại ngọt đến mức khiến anh mê mẩn.

Hà Trì xuống bãi đỗ xe đón người, thấy hai người trong xe đang hôn triền miên, ho khan một tiếng nhắc nhở sự tồn tại của mình.

Phó Hàn Tranh buông đôi môi mềm mại của cô ra, ấn người vào trong ngực.

Cố Vy Vy khó chịu vặn vẹo trong ngực anh, cảm giác khô nóng vừa biến mất lại dồn dập tấn công.

Phó Hàn Tranh nhìn Hà Trì một cái, giọng nói có chút khàn khàn, “Cô ấy bị người bỏ thuốc...”

Hà Trì hiểu rõ gật đầu một cái, nói, “Trong xe không tiện nói chuyện, phòng của em còn trống, hai người cứ từ từ giải quyết...”

Anh ta còn chưa nói xong đã bị ánh mắt lạnh như băng của Phó Hàn Tranh liếc tới, “Cho cô ấy loại thuốc nào đó giúp người bình tĩnh lại.”

Hà Trì vừa nghe thì khó tin mà nhìn anh, “Không phải chứ? Thịt đưa đến miệng anh còn không ăn, sau này anh muốn ăn cũng chưa chắc có cơ hội đâu.”

Nhìn mà xem, người đẹp trong ngực anh mới mê người làm sao, anh lại có thể không ăn?

Chẳng lẽ là tại anh ta đến không đúng lúc?

Có lẽ nếu anh ta đến trễ một chút nữa, bọn họ sẽ giải quyết ngay trong xe luôn ấy chứ.

Phó Hàn Tranh lạnh mặt bế cô lên tầng, nhìn Hà Trì tiêm cho cô chút thuốc an thần, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hà Trì tiêm xong, liếc anh, “Bây giờ anh hối hận vẫn còn kịp, thuốc vẫn còn chưa phát huy hiệu lực...”

Ánh mắt Phó Hàn Tranh sắc lạnh, “Em biến đi được rồi.”

Hà Trì hừ một tiếng, rời khỏi phòng bệnh.

Phó Hàn Tranh ngồi xuống ghế sofa trong phòng bệnh, gọi điện cho tổ trưởng phụ trách an ninh của nhà họ Phó, “Lôi Mông, điều tra xem gần đây người nhà họ Lê đang làm gì.”

Bạn đang đọc truyện *Án Hôn Ngọt Sủng: Vợ Yêu Của Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.